ČAS HRŮZY

Svazek 001

Stupeň tvrdosti 11

C. Biedermannová

TRN

Carola Biedermannová

Stupeň tvrdosti 11

Edice *Čas hrůzy* sv. 001
1992
T. R. N.

připravujeme:

J. Blahož: LIKVIDÁTOŘI **25, – Kčs**

Strhující příběh o boji posádky kosmické lodi s mimozemšťany

J. Votya: OCEL A KREV **25, – Kčs**

Postkatastrofická sci-fi z dob, kdy Čechami táhnou zdivočelé vojenské hordy a zmutované krysy.

R. Kraft: NOBODY I. – PRINC Z NEZNÁMA **35, – Kčs**

1. svazek z dvanáctidílné série knih o supermanském novináři, řešícím záhady z počátku tohoto století.

R. Kraft: NOBODY II. – POKLAD RUDÉHO DRAKA **35, – Kčs**

Neohrožený Nobody bojuje proti rozpínavým Japoncům.

Carola Biedermannová: Stupeň tvrdosti 11

Edice Čas hrůzy sv. 001
Kresba na obálce D. Akademik
Vydalo nakladatelství T. R. N. Kubeš & Brandtner v Teplicích
V roce 1992, vydání první
Tisk Severografie Teplice
Doporučená cena 15, – Kčs

T. R. N.

nakladatelství a vydavatelství

P.O. BOX 4

415 03 Teplice 3

** Poznámky k digitalizaci:*

Tato publikace byla jedinou a poslední literární tiskovinou nakladatelství T. R. N. – další připravované svazky edice „Čas hrůzy" už tiskem nevyšly…

FerryH

I

První, co Leona na tomto světě slyšela, byl povzdech.

„Je krásná. Nádherná. Dokonalá.“ Nasládlá sentimentalita těch slov, podbarvená slizce znějícím vzrušením, ji rozčílila. Vyskočila z lůžka, na kterém do té chvíle ležela. Muž zůstal klečet tak, jak před tím poklekl k ní, ještě ležící a přejížděl jí rukama po bocích, jako by je tvaroval. Leona se rozhlédla po neznámu, které ji obklopovalo. Pozvedla ruce a zahleděla se na své vlastní nehty. Byly dlouhé, špičaté a měly stříbřitou barvu. Leona jeden z nich zaťala do mužovy lesklé pleše a namalovala na ní klikatou čáru. Muž vykřikl, ale Leoně se hra zalíbila a vytvořila druhou klikatou čáru, která se křížila s první, dřív, než muž mohl vyskočit. Z čar se vyřinula krev.

Leona při pohledu na tmavou červeň pocítila v pažích a potom v celém těle nádherně mrazivý pocit proudícího křišťálového jasu, pocit znějící jako démantový zvon.

Muž vykřikl, uskočil a začal si kapesníkem vysoušet proud krve. Jeden kapesník mu nestačil. Odhodil ho a sáhl

po druhém. Leona vzala do ruky zakrvácený šátek a podivovala se jasné, výrazné červeni. A potom promluvila.

„Chtěla bych šaty v téhle barvě," řekla.

Muž se na ni bystře podíval.

„Něco takového jsem čekal," řekl. Rány na hlavě mu pomalu přestávaly krvácet. Vetřel do nich trochu své oblíbené drogy, aby ránu využil, a potom ji přestříkal rychloobvazem. Ukázal na věšák.

Viselo na něm něco, co bylo směsicí lesku a pěny. A mělo to jasně červenou barvu.

„Obleč si to," řekl. „Měl bych ti ukázat pár věcí."

Místnost byla plná zbraní. Plná nožů, dýk, mečů a šavlí, plná luků a kuší, plná pušek, revolverů, pistolí i kulometů. Leona žhavě vnímala krásu těch lesklých a účelných věcí, určených jen k jednomu jedinému účelu, k zabíjení. Uchopila malý, nenápadný nůž. Chvíli ho potěžkávala v ruce, mazlila se s ním, a potom ho bleskovým, okem těžko postřehnutelným pohybem mrštila do červené, měkce vypadající věci, která visela opodál. Nůž zasvištěl vzduchem a zabodl se do míst, kde zvíře za živa mělo tepnu. Neobjevila se žádná krev. Nějaký vnitřní instinkt Leoně napověděl, že krev by se měla objevit, proto zklamaně zavrčela a vycenila dokonale tvarované, stříbřitě lesklé zuby. Uchopila jiný nůž a namířila ho proti svému průvodci.

„Nedělej to," řekl muž prosebně. „Aspoň ne teď. Jmenuji se Hubert." Leoně klesla ruka. To chlípné bezejmenné zvíře, kterým pro ni byl muž do té chvíle, by zabila bez váhání. Ale zabíjet Huberta jí bůhví proč vadilo.

„Asi máš hlad, chudinko," řekl Hubert.

„Chudinko?" zeptala se Leona výhrůžně a napřáhla proti muži své nebezpečné nehty. Muž ale ukázal na nádobu, která stála pod zabitým a staženým zvířetem. Leona se k ní vrhla. Byla to krása.

Množství rudé tekutiny se granátově lesklo a omamně vonělo. Muž vzal plastikovou hadičku, jeden její konec ponořil do nádoby a druhý podal Leoně. Sála tu nádhernou, vlažnou tekutinu, hustou a tolik životadárnou, kochala se pohledem na zpěněnou krev proudící plastikem a slastně přivírala oči. Když se nasytila, vzala si zpět ten nenápadný nožík, kterým se tak krásně vrhalo a schovala ho do kapsy, která se skrývala v záhybech šatů. Znovu se rozhlédla po místnosti. Zkusmo vzala do ruky kuši a rozhlédla se po místnosti. Vedle zvířete visel terč, vycpaný slámou. Leona ustoupila tak daleko, jak jí rozměry rozlehlé místnosti dovolovaly, a potom vypustila šíp. Zabodl se přesně do geometrického středu terče. Muž pochvalně přikývl.

„Máš to v sobě," řekl. „Umíš zacházet s každou zbraní, kterou vidíš. Mohla bys být mistryní světa ve střelbě z čehokoliv, jenže ty budeš raději…" a Leona najednou přesně věděla, co chce Hubert říci.

„Zabíjet," doplnila ho a chvíli vychutnávala krásu toho samotného slova.

„Ano. V tom tě poznávám," řekl Hubert a Leona se na něj ostře podívala.

„Poznáváš? Kdo tedy jsem?"

„Leona," odpověděl a těžce si povzdechl. Leona odložila kuši. Byla to zajímavá zbraň, tichá a účinná, ale neskladná. A

potom, neměla kovový lesk – lesk nožů nebo pistolí. Znovu se rozhlédla kolem sebe a sňala ze stěny samopal.

„Je nabitý," řekl Hubert a otevřel dveře do další místnosti. Byla to temná, rozlehlá podzemní prostora. Kdesi, optickým trikem zdánlivě v dálce se rýsovala řada lidských postav. Leona namířila a postavy se kácely jedna za druhou jako panáci obilí, když se do nich opře vítr. Spokojeně přikývla, zavěsila samopal na místo, vzala do ruky malou, elegantní pistoli a skryla ji v záhybech svého oděvu.

„Co dál?" zeptala se a v jejím hlase zaplála zoufalá lačnost po svobodě a po životě. Muž ukázal na další dveře.

„Na světě jsou dva živí tvorové," řekl, „které nesmíš nikdy zabít. Jeden z nich je za těmito dveřmi."

„A ten druhý?"

„Nevím. Snad ho najdeš sama."

Hubert teď stál za Leoninými zády a Leoně to vadilo. Něco v ní varovně blikalo. Prudce se otočila. Hubert stál se svěšenýma rukama. Vypadal tak schlíple, že by snad ani nebylo zajímavé ho zabíjet. Jeho schlíplost však Leonu provokovala a tak mu dala pořádný pohlavek. Ani nevykřikl, jako by byl zvyklý nechat se otloukat.

Leona stiskla kliku.

II

Místnost byla plná starých knih, vázaných v kůži. Přímo proti dveřím stálo velké zrcadlo. Vedle něho seděla ta bytost. Byla oblečená ve zmuchlané šatové zástěře, na nohou měla tepláky a na hlavě šátek, zpod kterého se draly ven dlouhé vlasy. Leona si jí zprvu nevšímala, byla oslněna vlastní krásou, kterou v zrcadlovém odraze spatřila poprvé.

Krása, to bylo slabé slovo. Byla skutečně dokonalá. Plavé vlasy jí spadaly k ramenům a potom na záda v jediné mohutné vlně. Rudý, kovově se lesknoucí živůtek zdůrazňoval agresivní ňadra, připomínající zbraň. V obličejíčku s dokonalou, světlou pletí, jemném jako kamej, se otvíraly obrovské, tmavě modré oči. Ruce i nohy vyrůstající z rudé pěny sukně a krátkých rukávů, byly útlé a tak ušlechtilé, že člověk musel myslet na arabské koně.

Leona při tom pohledu vycenila v úsměvu své bílé, špičatě lesklé zuby.

Bytost sedící u zrcadla vykřikla a v nevýrazně rozevlátém pohybu vztyčila paže v jakoby obranném gestu.

„Ach ne!“ zvolala. „Ta zlá…“

Muž promluvil chlácholivým hlasem.

„Chamé, uklidni se. Není zlá. Je jen… já nevím, co vlastně."

Bytost u zrcadla se schoulila, jako by se zatahovala sama do sebe. Teprve teď se na ni Leona pořádně podívala. Žena vypadala jako její vlastní parodie, zestárlá, bez světla, záře, temperamentu, jako by s ní někdo vytřel podlahu.

Leona necítila nejmenší chuť něco takového zabíjet, a proto k ní jen vzdáleně pronikla mužova slova:

„Ji nesmíš zabít, pamatuj si to!" Leonu daleko víc než Chamé zaujaly svazky starých knih, krásně oblýskaná kůže vazby i pergamenové svitky. Nahlížela i dovnitř, na podivně pokroucená písmena i krásně iluminované malby. Po chvíli, aniž by vzhlédla, se zeptala:

„Proč ji vlastně nemám zabíjet?"

„Myslím," řekl Hubert váhavě, „že bys pak sama také zemřela." To Leonu zaujalo. „A co když zemřu já?"

„Vím toho tak málo," povzdechl si muž. „Mohu jen odhadnout, že je možné tě zabít. Předpokládám, že potom by umřela i ona."

„Samé dohady a odhady," zavrčela Leona. „Snad aspoň víš, proč by mě měl někdo zabít. Právě mě."

„To už tak lidé dělají," odpověděl Hubert. „Když zabiješ jednoho, ostatní chtějí zabít tebe."

„Stádo!" odfrkla pohrdavě Leona. „Napřed by mě museli chytit."

„To je přesně vystižený problém," přikývl muž. V místnosti zabzučela moucha a usedla na Leoninu krásně tvarovanou paži. Její nožičky byly rozčilujícím způsobem

lepkavé. Leona ji bleskurychlým pohybem rozplácla. Tělem jí proběhla slabá ozvěna rozkošnického ledového pocitu, když viděla na své ruce červenou muší krev. Ale nepocítila chuť ji olíznout. Zato se cítila čím dál tím stísněnější, toužila po svobodě, po volném prostoru.

Hubert, jako by to věděl, otevřel dveře a vedl obě ženy po dlouhé, ztemnělé chodbě a potom po schodech nahoru. Ze sklepních prostor vyšli do haly. Za velkými prosklenými dveřmi se rozkládala rozlehlá zahrada. Leona se zahleděla do prosluněného prostoru, ale když Hubert a Chamé stoupali dál po schodech na malý ochoz, šla za nimi.

Chamé vešla do malého pokojíku, a s teatrálním povzdechem klesla do lenošky. Hubert ji začal ošetřovat, natřásat podušku pod hlavou a zabývat se mnoha jinými zbytečnými pohyby. Chamé to přijímala jako přirozený hold své neexistující kráse. Leona se rozhlédla kolem sebe a znechuceně zavrčela. Pokojík možná nebyl tak malý, jak vypadal, ale byl přecpaný. Nábytek byl pokryt háčkovanými dečičkami, na stěnách visela změť obrázků, talířů, poliček přecpaných figurkami, zčásti otlučenými, i plochy nábytku byly vyplněny zmatkem nejrůznějších předmětů. Všude samé závěsy. Přes postel byl přehozen barevný, poněkud ušmudlaný a otrhaný přehoz. Na okně visely slabé záclonky, přes ně silnější z kretonu potištěného růžičkami a přes ně těžký závěs ze stejného materiálu, jako přehoz na posteli. V několika vázách vadly květiny v páchnoucí vodě. Na tom všem lpěla vrstva prachu. Nemohlo být v lidských silách ten zmatek uvést do jakéhosi, třeba jen zdánlivého pořádku. Leona se otřásla.

„Na co je na okně tolik látek?“ zeptala se.

„Och, to aby nebylo vidět, když se převlékám.“ Leona vyhlédla z okna. Viděla kus zeleného trávníku a za ním koruny několika stromů. Pokud by někdo chtěl koukat do oken, musel by napřed vylézt na strom. Podívala se na Chamé a pohrdlivě si odfrkla.

Chamé zasténala.

„Ať jde pryč, proboha!“

„Pro co?“ obrátila se Leona na Huberta, ale ten se chlácholivým hlasem obrátil k Chamé.

„Ovšem, jistě, drahoušku. Pojď,“ řekl Leoně a zamířil ke dveřím. Chamé jim ze své lenošky pokynula unaveným, leč vznešeným gestem ruky.

„Sem,“ ukázal muž Leoně. Leona vešla do dalších dveří. Viděla pokojík, který vypadal daleko větší než Chaméin. Skříň, postel, lenoška, stolek a dvě židle, malý kuchyňský kout a malá koupelnička.

„Víc jsem toho nestačil obstarat,“ omlouval se Hubert, ale Leona jen přikývla. Přísná účelnost jejího příštího příbytku se jí hluboce zamlouvala.

Nahmátla ve svých krásných šatech zbraně, které si přinesla z podzemí. Vyhlédla z okna. Bylo časné odpoledne, krásné a křišťálově jasné. Po trávníku se ploužila jakási zvířata neurčitého druhu.

„Chtěla bych ven!“ Z jejích slov, i když pronesených rovným, neosobním hlasem, dýchla touha po svobodě, po volnosti. Vyšla ze dveří a zamířila ke dveřím do zahrady, šla na trávník a prohlédla si dům zvenčí. Nebyl příliš veliký, pokud člověk nevěděl o rozsáhlých podzemních prostorech.

V zahradě, jak teď bylo vidět, pobíhalo nebo se ploužilo několik psů a koček. Byla to ošklivá, zparchantělá zvířata s pelichající srstí. Leona vytáhla z pěnivého záhybu šatů pistoli, chvíli ji potěžkávala v ruce a vychutnávala ledový pocit, který ji zalíval v očekávání rozkoše. Potom, když čekání bylo již nesnesitelné, pistoli pomalu zvedla, odjistila a namířila. Při každém výstřelu ji zasáhl bič žhnoucí slasti, zvyšovaný ještě pohledem na padající zvířata. Když jí došly náboje, odhodila pistoli a po posledním psovi mrštila nožem. Zasáhla tepnu, proud krve vystříkl do výše. Než k němu došla, pramen zeslábl. Klekla si a vysála trochu rudé tekutiny. Potom se rozhlédla a zvedla nůž. Vybrala si jednu z koček, která poměrně málo krvácela, podřízla jí hrdlo a ochutnala i její krev.

Podívala se na Huberta a řekla:

„Lepší!“ Hubert ji sledoval s nepohnutou tváří.

„Moje zvířátka, ona zavraždila moje zvířátka,“ ozvalo se z Chaméina okna naříkavě dramatickým hlasem. Leona pohlédla tím směrem a spatřila šedou Chaméinu tvář, po které tekly potoky slzí.

„Co to dělá? Jak to dělá?“ zeptala se muže, který odkudsi přinesl rýč a začal hloubit jámu.

„Křičí,“ povzdechl si. „Sousedi budou zase mít o čem mluvit.“

„Myslím tu věc s očima. Teče jí z nich voda,“ upřesnila Leona.

„Ty to vidíš? Musíš mít oči jako dalekohled. Pláče.“ Leona si uvědomila, že ví, co je to pláč. Podivné. Nepamatovala si nic před dnešním ránem, ale některé pojmy

znala, nebo stačilo jí je připomenout. Zvedla pistoli i nůž, ale Hubert napřáhl ruku.

„Napoprvé jdi raději ven beze zbraní.“ Leona nespokojeně zavrčela, ale potom se zadívala na své nehty a zbraně mu podala. Hubert mezitím naházel postřílená zvířata do jámy a zahrabal je. Leona si prohlédla rýč a potěžkala ho v ruce. Rozmáchla se a rýč prosvištěl vzduchem.

„Ne,“ řekl Hubert. „Ve svých šatech a s rýčem bys byla příliš nápadná. Jen tak se porozhlédni a zapamatuj si cestu zpátky.“

III

Leona se vydala cestou k zahradní brance. Cítila se beze zbraní nejistá, téměř jak nahá. Muž se za ní díval. Leona si chvíli prohlížela mřížový plot. Byl sice kovový, jednotlivé tyče byly zašpičatělé, ale byl natřený černou, místy oprýskanou barvou a špice měl pozlacené. Celek působil poněkud vulgárně, a i když špice připomínaly zbraně, nijak Leonu nepřitahovaly. Vyšla na ulici a pozorně si prohlédla okolí, než se vydala směrem zvoleným náhodně nebo snad instinktivně. Ulice byla dlážděná velkými kostkami a lemovaná stromořadím růžových sakur. Na okraji chodníku se válela dlažební kostka, do hladka omytá deštěm, takže vynikalo krásné žilkování v kameni. Leona ji zdvihla a vychutnávala její chladivý, hladký povrch. Když zvedla zrak, spatřila, jak z konce ulice přichází člověk. Než si jí vůbec mohl všimnout, vyšvihla se do větví nejbližšího stromu a zmizela. Její šaty v temnu koruny splývaly s masou temně růžových květů sakury. Dlažební kostku však nepustila z ruky. Pohybovala se naprosto přirozeně a netušila, že

leckterý atlet by její výkon pozoroval s notnou dávkou závisti.

Muž, který pomalu přicházel ulicí, si ničeho nevšiml. Byl ponořen do svých myšlenek, aniž by tušil, že jsou to jeho myšlenky poslední. Měl hladkou, krásně se lesknoucí pleš a silné brýle. Když přicházel ke stromu, zaujala ho hustota barev. Zastavil se a zvedl hlavu. Čočky jeho brýlí se svůdně zablýskaly. Leona natočila kostku tak, aby mířila špicí proti mužovu čelu. Potom jí pustila. Dbala při tom, aby předmětu, urychlovanému zemskou přitažlivostí nestála v cestě ani sebemenší větvička.

Kostka se s nádherně znějícím křupnutím vnořila do mužovy hlavy. Muž se zhroutil k zemi, na jeho lesklé lebce si krev začala hrát, tvořit potůčky, které sílily v řeku. Leona lehce jako kočka seskočila se stromu. Rozhlédla se kolem sebe, a když nikoho neviděla, sklonila se k muži a ochutnala jeho krev. Dávala pozor, aby si nepotřísnila šaty, přesto vychutnávala tu novou, báječnou chuť, pikantní, lehce nasládlou a současně nakyslou, teplou krev, výživnou, jen s lehkou kořenící stopou nějaké drogy. Nakonec olízla trochu mozku, jehož chuť ji sice zaujala, ale neuspokojila. Když se vztyčila, blaženě vydechla. Tělem jí kolotala vlna spokojené sytosti, současně se svíravě ledovým pocitem rozkoše. Cítila se svěží a odpočatá. S trochou lítosti pohlédla na dlažební kostku, která ležela na chodníku vedle mužovy lebky, s odraženým rohem, a vydala se objevovat svět. Jak se zdálo, bylo to báječné místo, plné živých tvorů, které bylo možno zabíjet, a kteří byli poživatelní, a plné předmětů, které se daly použít k jejich zabíjení.

Alej, lemovaná sakurami a jen řídce zastavěná domky, ústila na rušnější třídu. Leona se zastavila na rohu a rozhlédla se kolem sebe. Po ulici jezdily krásné lesklé věci, a uvnitř seděli lidé. Auta, ano, auta, vyslalo její podvědomí. Vnímala jejich účelnost a eleganci, vnímala je jako řítící se kovové věci s vlastní vůlí, věci určené k zabíjení. Cítila s nimi vnitřní spřízněnost. Mít tak jednu takovou věc, nízkou, rychlou a zaoblenou. Představila si, jak se řítí, sama, obrněná kovem auta, proti živému tvoru, jak ho pronásleduje po dlouhé, rovné silnici a on prchá bez naděje na záchranu. A ze zapadlých hlubin jejího vědomí se nořily další obrazy. Štvanice na koni s kopím v ruce a dobíjení dostiženého, uštvaného tvora. Bezdeché čekání, až se kořist přiblíží na dostřel zbraně. Divoké bitvy, kdy těžký meč slaví hody. Všechny ty představy byly niterně rozechvívající, lahodné a slastné. Povzdechla si a oči se jí rozzářily.

Stála a netušila, jaké vzrušení z ní vyzařuje. Netušila, že působí jako rudé dráždidlo přivádějící muže k neovladatelné říji, a ženy ke stejně neovladatelnému vzteku. Nepostřehla, že jakási otylá žena v přiléhavých květovaných šatech s krátkými rukávy po ní plivla. Jen se na ní zadívala zrakem ještě trochu zamženým. Přiléhavé šaty ženě obepínaly mohutná ňadra a dokonale vykreslovaly veškeré záhyby tuku na břiše i místa, kde se jí na zádech podprsenka zařezávala do sádla tak hluboko, že to dělalo dojem dalších dvou párů prsou na zádech. To je tuku, napadlo ji jen. Skrz ten než bych se propracovala ke krvi…

V té chvíli po ní žena plivla a zařvala:

„Ty kurvo!“ Podvědomí Leoně rychle oznámilo, že jde o sprostou nadávku. Braň se, nařizovalo. Leona napřáhla prsty tak, že dlouhé nehty, které působily, jako by byly vytvořeny z lisovaných uhlíkových vláken stejně jako karoserie závodních vozů, mířily proti ženě a zavrčela. Zuby se jí nebezpečně zableskly ve slunci. Žena uskočila, ale pokračovala v nadávkách. Kolem se začal tvořit hlouček žen, většinou více či méně tučných. Leoně v mozku cosi zablikalo a instinkt, pocházející zřejmě z dob před bytím ji navedl, aby lehce, zdvořile a s potlačenou ironií řekla:

„My se známe?“

Žena znovu plivla, a rozpřáhla se, taškou naplněnou láhvemi piva k úderu. Láhve jedna za druhou padaly z tašky a křápaly na chodník. Tekutina pěnila a leskla se ve slunci.

Zástup jako by se více semknul. V té chvíli zastavilo u chodníku krásné, temně rudé sportovní auto. Vystoupil z něj vysoký, šedovlasý, lehce nahrbený muž a řekl:

„Nastupte!“ Leona ani na chvíli nezaváhala. Vnitřek auta voněl technikou a umělou kůží a barva dokonale harmonovala s jejími šaty. Ženy se rozkvokaly.

Muž se rozjel a obrátil se k Leoně:

„Stály kolem vás jako vrány, jako by se chystaly vyklovat vám oči.“

„Pochybuji, že by se jim to povedlo,“ odpověděla Leona a podívala se lépe na svého společníka. Měl ocelově šedé vlasy a ruce, které mu spočívaly pevně na volantu, měl hladké. Ani na krku mu neprosvítala jediná žíla. Leona sledovala cestu a současně i muže, jak zachází s autem.

Postupně si uvědomovala, že to všechno zná. Volant, řadicí páka, pedály.

Muž zastavil na parkovišti před velkou budovou a chvíli si Leonu pozorně prohlížel, jako by se jí chtěl na něco zeptat. Pohled na hodiny, které visely nad budovou, ho však od tohoto úmyslu odradil.

„Pokud nemáte nic jiného na práci," řekl, „rád vás odvezu zpět, když přijdete… dejme tomu deset minut po šesté," Leona pohlédla na hodiny. Další věc, kterou zná a neví o tom. Rozhodla se, že se tím přestane zabývat. Rozhlédla se kolem sebe. Tolik lidí a tolik předmětů. Ale stejně se někdy bude muset vrátit. Přikývla a pohlédla na auto, aby je poznala. Barva auta a její šaty vzájemně harmonovaly. Nechce ji ten muž využít jako doplněk k vozu? Ale proč vlastně ne?

Muž kvapně zmizel v nějakých dveřích. Leona chvíli sledovala proudy lidí. Bylo jich příliš mnoho. Kdyby zabila jednoho, deset dalších zabije ji. Leda, že by měla ten kulomet, který zkoušela dnes ráno. Ba ne, ani ten by nestačil. Připojila se k davu plynoucímu po chodníku a nechala se unášet spolu s ním. Zaujaly ji výlohy, obrovské lesklé plochy skla, a věci za sklem. Šaty, tolik různých šatů. Vzdušně závojnaté přeludy, leskle přiléhavé provokace, černé blýskavé obleky z tenké umělé i přírodní kůže. Někde vzadu se krčily i šatové zástěry, které Leoně připomněly existenci Chamé. Ta vzpomínka, ten svazek jí byl nepříjemný. Další výloha. Potřeby pro domácnost, ale pro Leonu to byla výloha plná zbraní. Hrnce na dlouhé rukojeti. Lesklá, kulatá věc, kterou lze šikovně chytit do ruky a praštit

s ní někoho do hlavy. Hlava puká, objevují se praskliny podobné bleskům, ze kterých začíná kapat a pak proudem prýštit krev. Na hrnci jistě ulpí i kousek měkkého mozku. A ty nože, a paličky na maso! Leona zírala do výlohy a vůbec si neuvědomila, že se kolem ní vytvořil hlouček lidí, kteří hledí do výlohy spolu s ní. Stojí a hledí.

„To je novinka, paní," pronesla nějaká žena. „Jsou speciálně zabroušené a odlehčené!" To byl impuls. Lidé se rozhovořili o nejrůznějších přednostech a nedostatcích hrnců, jejich řeč se podobala mletí nekonečného mlýna, promíseného bzukotem vos. Jen nějakému dítěti se znelíbilo stát na jednom místě a poslouchat řeči o hrncích. Dalo se do ječení. Ale nikdo ho neokřikl. Ječelo proto čím dál víc, zřejmě ho to bavilo. Leonu ten hysterický řev dráždil, hrnec v její fantazii dopadal na jemné chmýří, kterým mělo dítě porostlou hlavu, a ty světlé chloupky se slepovaly krví do obrovského strupu. Jak to dítě bylo jemné a křehké. Leona neodolala a tiše vycenila ostré zoubky. Dítě uskočilo a přitisklo se k matce. Ta se k němu obrátila a řekla:

„Podívej, Vojtíšku, ty hrnce jsou speciálně odlehčené…"

Jenže ty hrnce nebyly vůbec odlehčené a Leona to věděla. Byly masivní a dokonale smrtonosné. Dav kolem obchodu s hrnci rostl, všichni zaníceně debatovali o hrncích a pomalu tvořili frontu. Ulice byla o poznání volnější. Leona se rozhlédla prostorem, ve kterém se náhle dalo dýchat. Ale nebyla v něm sama.

Proti ní stála parta mladíků, oděných v oblecích z leštěné, umělé kůže ve řvavých barvách. Všichni však měli na pravé straně hrudníku namalované obrovské U. Jeden z

mladíků vyšel ze skupiny a postavil se před Leonu. Měl vlasy napůl smolně černé, napůl stříbřité. Geometricky uspořádaný účes mu lemoval bledou tvář. Lícní kosti měl zdůrazněné stříbrným, metalizujícím stínem, jako by mu pod tenkou, pergamenovou kůží prosvítala kovová kostra. Oči, zřejmě kryté kontaktními čočkami mu svítily granátovou červení. Vypadal nebezpečně. Nebezpečně jako kobra. Možná byl opravdu jedovatý, ale byl jiný, nekonečně jiný než šedý dav stavící se do fronty za Leoninými zády. Leona se rozhodla přenechat mu první tah.

„Dáš mi," řekl rozhodně. „Teď a tady." Leoně ten nápad připadal apartní. Představila si, jak fronta před obchodem s hrnci se zlomí, zbortí a přejde na místo určené jako teď a tady, ale měla chuť to zajímavé jedovaté zvířátko ještě chvíli dráždit.

„Nemám čím," řekla a v tu chvíli proti ní vyjel nůž. Byl to velmi krásný nůž. Leona téměř mimochodem švihla rukou a v další chvíli třímala zbraň ona. Stiskla knoflík, a čepel zajela. Spokojeně přikývla a ukryla zbraň v záhybu šatů. Hned se cítila o něco lépe. Mladík se pokusil skočit, ale Leona varovně zavrčela a napřáhla proti němu nehty, které mu protnuly obě tváře. Krev se vyřinula vně i dovnitř tváří. To už Leona nevydržela, byla příliš vzrušená. Přisála se k bohatě krvácející ráně ve tváři.

Byla to krev a byla pravá. Mladíci, kteří stáli za svým vůdcem, pochvalně zasyčeli a ta pochvala patřila jí. V tu chvíli byli schopni pro ni udělat cokoliv, cítili tu chvíli jako něco mystického, jako zjevení. Pochopil to i jejich vůdce a při vysávání sténal víc rozkoší než bolestí.

Proud krve zeslábl. Leona odstoupila a olízla se dokonale tvarovaným růžovým jazýčkem, jemným a slabým, jako je jazýček kočky. Teprve teď si uvědomila pachuť drogy. Vůdce se jí jemně dotknul.

„Umělá Madona," řekl. „Zjevení, na které všichni Uuhové čekali." Ukázal na partu, která stála za ním. „Jejich krev je ti k dispozici." Leona na ně koukala tak trochu udiveně. Nechápala, co po ní chtějí. Jen, že tu vzniká nějaký závazek, nějaké pouto. Ale ona toužila po svobodě, po volnosti, po místě, kde by mohla lovit.

Ze skupiny Uuhů vystoupil další mladík, lesklý, jako by byl vyleštěný. Obličej, vlasy, oblečení, všechno se blýskalo jednotným leskem.

„Kde ses tu vzala?" zeptal se Leony. Pokrčila rameny. Mladík se obrátil k vůdci.

„Vypadá přesně jako Barbie," upozornil ho. Znovu se obrátil k Leoně. „Máš vůbec nějaké peníze?" Zavrtěla hlavou, ale zpozorněla. Peníze, ta věc, za kterou se kupují auta, šaty, nebo ty pěkné hrnce… Vůdce se na ni dlouze, upřeně zadíval.

„Dobře, Slídáku," řekl potom. „Tak to bude nejlepší. Budeme ji mít na očích a bude o ni postaráno." Obrátil se a řekl Leoně: „Pojď s námi, jestli si chceš něco vydělat."

IV

„No, tohle," podivoval se ulízaný muž v obchodním domě. „Kde jsi to objevil? Je pravá nebo umělá?"

„Podle všeho umělá," odpověděl vůdce. „Ale svobodná umělá. Neví, kde se tu vzala. Odkódovaná nebo něco na ten způsob. Ale pozor na ni." Zranění na jeho tváři začala rudnout a mokvat.

„Kouše?"

„Tak trochu."

Ulízaný se znovu zadíval na Leonu a potom na výkladní skříň, kde v celé své kráse, v nejrůznějších šatech seděly, stály, jely na koni panenky Barbie. Mohlo jich být přes stovku.

„Ani ji nemusíme přečesávat," liboval si ulízaný, zatímco kamsi telefonoval. Leona se opřela o pult a rozhlížela se kolem sebe. Všude bylo příliš mnoho lidí. Zatím sice nepociťovala hlad, ale…

Odkudsi se vynořila mladá, obtloustlá a uhrovitá dívka s odbarvenými vlasy. Na ramínku nesla šaty. Leona si ji prohlédla. Něčím ji dráždila. Chvíli temně, spíš jen pro sebe

vrčela a přemýšlela. Potom pochopila, co je jí na dívce tak nepříjemné. Uhrovité stvoření se snažilo vypadat podobně jako Leona a výsledek byl přinejmenším rozčilující. Leona dlouze a pozorně natáhla dívčin pach, pach strachu a zbabělosti, pach, který upozorňuje na kořist. Teprve potom si všimla šatů.

Byly nádherné. Třpytivý fialový živůtek bez ramínek doplňovala cípatá sukně, která byla ve skutečnosti záplavou umělého tylu a brokátu.

„Hoď to na sebe," řekl ulízaný. Leona vycenila zuby a zavrčela.

„Jednej s ní uctivěji," poradil mu tvrdým tónem vůdce.

Leona mezitím vzala šaty, vyhodila je do vzduchu a čekala, až na ni spadnou. Vůdce se Slídákem se rozesmáli.

„Prima," řekl ulízaný. „Ale já myslel, že si je obléknete." Leona si začala stahovat své červené oblečení.

„Támhle máte kabinu," zablekotal ulízaný, ale vůdce se uchechtnul.

„Kabinu si můžeš strčit za klobouk."

„Zítra nás určitě napadnou křesťané," strachoval se ulízaný.

„Správně," souhlasil s ním vůdce. „A ty tu budeš mít nával."

Leona si mezitím stáhla své šaty a oblékla si to třpytivě pohádkové kouzlo. Trvalo to jen krátkou chvíli, většina lidí proudících neustále kolem si toho ani nepovšimla. Jen jakýsi starší muž, který stál nad vystavenými panenkami se slinami kanoucími mu z koutku úst – asi si představoval, jak krásně by se na takové dárky lákaly malé holčičky – náhle vytřeštil

zrak na Leonu, strnul a sáhl si k poklopci. Stál tak, a zíral na místo, kde na chvíli spatřil nahou Leonu, i když tam už dávno nebyla. Neodvážil se pohnout.

Ulízaný usadil Leonu do křesla.

„Můžeš si číst, kreslit, psát, nebo vyšívat. Občas vstaň, projdi se.“ V druhém křesle proti Leoně seděla jiná Barbie, model v životní velikosti.

Leona si mimochodem prohrábla rukou vlasy a rozhlédla se kolem sebe. Postřehla jakéhosi zřízence, jak se pokouší pohnout s nehybně stojícím mužem, který drží ruku v rozkroku, když zaslechla udivený výkřik.

„Jé, mámo, živá Barbie!“ Roztomilé, kudrnaté, asi šestileté dítko stálo před Leonou a poulilo na ní oči. „Mámo, kup mi Barbii,“ škemralo.

„Ne,“ řekla jeho matka. „Vždyť se vyrábějí z těch hrozných jedovatých umělých hmot! Otrávil by ses.“

„Neotrávil!“ Dítko začalo vřeštět. Matka se ho pokusila odtáhnout, ale dítě se chytilo kovové tyče, která stála u vchodu do oddělení, a volalo:

„Kup, kup!“ Jeho hlas sílil, byl vzteklejší a vzteklejší. Lidé se shlukovali…

„To je ale máma,“ řekla nějaká stařena.

„Nemáme na to peníze,“ domlouvala žena dítěti, které ale ječelo o to víc. Muž, který předtím zíral na Barbie a na Leonu, se mezitím stačil vrátit. V koutku úst se mu znova objevily sliny, sklonil se k dítěti a zeptal se:

„Moc bys takovou panenku chtěla, holčičko?“

„Já nejsem žádná holčička,“ zaječelo dítě a muž, který zřejmě náhle ztratil zájem, zmizel v davu.

V Leoně dětský křik probudil narůstající touhu zabíjet. Pocítila něco, co bylo současně hladem a vášní. Bylo to hlodavé, volalo to naléhavě po ukojení. Vstala a šla k dítěti. Rozbít tu malou, křehkou hlavičku, až by vytryskla krev, smíšená s mozkem, a potom okusit té rudé dobroty, možná bez příměsí veškerých drog…

Vycenila na dítě stříbrně se lesknoucí zuby. Dítě umlklo a vyděšeně se přitisklo k matce. Leona vydechla, uvědomila si množství lidí kolem sebe a vzrušení z ní opadlo. Dav si jich už nevšímal, jen mezi sebou přetřásal mateřské a všeobecně morální kvality ženy, která se vděčně podívala na Leonu a špitla:

„Děkuju."

Leona si zase sedla, rozechvělá a nepokojná. Jako každý dravec, i ona věděla, že kořist je třeba oddělit od stáda a že nejlíp se loví v tichu a ve tmě. Hlad v ní hlodal stále neodbytněji. Planoucíma očima se rozhlížela okolo sebe, chvílemi vstávala a nepokojně chodila sem a tam jako tygr v kleci. Potom dav prořídl a ozval se zvonek.

Najednou před ní stál vůdce s ulízaným.

„Je to dobré," řekl ulízaný a podal Leoně několik bankovek. „Měla bys zaplatit za zprostředkování," ukázal na vůdce. Leona se zamyslela. Bez vůdce by ty peníze neměla. Ano, logicky to souhlasilo. Oddělila bankovku a podala ji vůdci. Ulízaný se zatím převlékl do lesklého krešlakového obleku s kovovými aplikacemi, se znakem velkého U. Leona se také převlékla.

„Jdeš s námi," oznámil jí vůdce.

„Ne," odpověděla Leona.

„Máš program?“ zeptal se ulízaný. Slovo program vyslovil zvláštním způsobem.

Leona přikývla.

„Nezrušitelný?“

Leona vlastně nevěděla. Co by udělal ten šedovlasý muž, kdyby nepřišla? Tak či tak, za první den, kdy o sobě věděla, toho zažila dost. Znovu přikývla

„Tak tedy zítra,“ řekl vůdce. Přistoupil k ní tak blízko, že se jejich těla dotýkala, zachroptěl ovládaným vzrušením a znovu, tiše a nesmírně naléhavě řekl:

„Zítra přijdeš sem. Budeš tu pracovat. Potom dostaneš peníze. A pak jdeš s námi.“ Leona se zadívala na vůdce. Vzpomněla si na chuť jeho krve, uvědomila si, kolik jí asi ještě koluje v jeho těle. Přikývla na souhlas, obrátila se a vyšla z obchodního domu.

Ulízaný s vůdcem stáli a dívali se za ní.

„Nejsem si tak docela jistý, že je umělá,“ řekl ulízaný. „Kdyby někdo udělal tak dokonalou živou napodobeninu Barbie, snažil by se ji prodat firmě.“

„Máš pravdu,“ souhlasil vůdce. „Je v ní něco podivně lidského, i když nevím, co vlastně. Nedovedu si představit, proč by někdo dělal krutou, krvežíznivou Barbii, Barbii s psychikou Drakuly. A přece, musí být umělá. Tohle se nemohlo narodit lidským rodičům, mít otce a matku. Není to žena. Je to zbraň, lepší než nůž nebo pistole, nebo modla nejhoršího druhu masochistů. Ale jé svobodná, nebo se tak alespoň chová.“

„To je konec konců jedno, kdo ji udělal a proč,“ dodal ulízaný. „Pro hnutí Uuhů bude bohyní, protože je schopna

přijímat oběti. Stačí ji jednou předvést, a všichni za námi půjdou jako pejsci.“

„Ano,“ řekl vůdce pomalu. „A co pak s nimi budeme dělat?“

V

Leona měla hlad. Byl to pocit divoké lačnosti, který ji zcela zaplavoval. Ale tady nebylo vhodné místo k lovu ani vhodná doba pro lov. Rozhlédla se kolem sebe. Přímo před sebou spatřila malý krámek, a v jeho výloze několik kusů syrového masa. Vrazila dovnitř, a ukázala na krásně krvavou roštěnku. Prodavačka na ni vytřeštila oči, a omylem jí podala košíček se třemi krásně uloženými vajíčky. Leona vzala košíček do ruky. Tvar vajíček jí zaujal, rozhodla se, že si je ponechá, ale to nijak neztišilo její hlad. Vztekle zavrčela a znovu, stále beze slov, ukázala na roštěnku. Prodavačka ji zvážila, zabalila a roztřeseným hláskem vyslovila částku. Leona jí podala peníze, roštěnku okamžitě rozbalila a před užaslýma očima prodavačky se do ní zakousla. Její tvrdé a přesto pružné stříbřité zoubky s jemným nádechem metalízy trhaly a rvaly krvavé maso a ona ho polykala v kusech, jen málo rozžvýkané. Celá velká roštěnka v ní zmizela ani ne v minutě.

Potom uchopila košíček s vejci a vyšla před obchod. Dveře za ní zapadly právě včas. Naštěstí pro ubohou

prodavačku, která se rozkřičela v bezmocné hysterii. Leona zaslechla její jek jen zdáli. Zarazila se, ten zvuk mučení, který v ní vždy probouzel signál: Zabíjej, ji silně vzrušil, už proto, že maso ji nestačilo nasytit, natož uspokojit, ale pud nebyl tak silný, aby přehlušil tikot hodin v jejím organismu. Tikot, který ji nesmlouvavě hnal na parkoviště, který mezi mnoha auty vyhledal to správné, krásně červené.

Šedovlasý muž na ni čekal. Úslužně jí otevřel dvířka, a ona usedla. Nechala se obklopit příjemnou vůní umělé kůže a techniky, pocitem dokonalého pohodlí, ale sledovala cestu, kterou jeli.

Bylo to v naprostém pořádku. Cítila, že by musela něco udělat, kdyby jeli jinudy a jinam. Zabít? Ale co potom? Chvíli sledovala, jak muž úsporně a účelně řídí auto. Ano. Zná to. Dokázala by tu věc řídit.

Muž zastavil na místě, kde se poprvé setkali a Leona otevřela dvířka, aby vystoupila.

„Počkej," řekl muž. Náhle jí začal tykat. Tykání Leoně nevadilo. Vadilo jí ale slovo, které vyslovil. Odkudsi z hlouby jejího já vytryskl proud žhavé nenávisti. Nenávisti namířené proti čekání, jakémukoliv čekání a zvlášť proti mužům, kteří pořád říkají, počkej. Zavrčela a vrhla se proti šedovlasému. Zvedl ruku, ale ta ani nestačila dokončit započatý pohyb, když se do ní zaťaly Leoniny ostré zuby.

Žádná chuť a žádná krev. Ruka byla mdlá a nezajímavá

„Uklidni se," řekl muž pomalu a téměř neosobně. „Já nejsem k jídlu." Leona ucouvla, v hlavě se jí honily zmatené myšlenky. Všichni lidé nejsou k jídlu. Jak to ale rozeznat? A jak to, že ten muž se nezlobí? Vypadá spíš zamyšleně, než co

jiného. Vzala muže za ruku a očichala nejprve holou kůži a potom šaty. Ze šatů táhl pot a vzdálený přídech krve.

„Nosíte šaty někoho, kdo k jídlu je," řekla. Muž si ji i dál zkoumavě prohlížel.

„Něco takového," řekl. „Chtěla by sis někdy půjčit moje auto?"

Leona si zálibně prohlédla elegantní křivku karoserie. Ovládat takový stroj, sama. Už jen ta představa byla vzrušující, skoro stejně vzrušující jako představa zabíjení. Přikývla, snad ani nemohla jinak. A potom muž řekl několik neuvěřitelně sprostých vět, popisujících věci, které by za půjčení vyžadoval. Leona ho pochopila jen zhruba, ale přikývla. Za jízdu v takovém autě by si mohl dělat s jejím tělem, co by chtěl, bylo jí to naprosto lhostejné.

„Teď, hned?" vyhrkla nedočkavě a nebylo jasné, jestli je tak nedočkavá, pokud jde o požadované služby nebo o auto.

„Ne. Zítra, ve stejnou hodinu, v jakou jsme se setkali dnes, buď zase tady. Zkusíme, jak umíš řídit a potom se domluvíme."

Leona přikývla a konečně vystoupila z vozu. Muž se za ní chvíli zamyšleně díval, než znovu nastartoval. Šeřilo se. Mezi stromy, v aleji byla už téměř tma. Leona šla klidně, dívala se na tři vajíčka, která nesla v košíku. Přemýšlela o všem, co za ten den zažila. Nebylo toho zrovna málo.

Najednou před ní stála mužská postava, za ní druhá a třetí. Objevili se tak tiše, jako by je ze sebe zrodila sama tma. Páchli, že snad už museli zahnívat a byli neuvěřitelně otrhaní.

„Kurvo," řekl první z nich. „Upravená, umytá a učesaná kurvo, smrdící lakem na vlasy, teď si klekneš a vykouříš mi ho."

Leona přesně nevěděla, co tím myslí, ale usoudila, že bude užitečné to zjistit. Prostě, byla zvědavá. Bez jakéhokoliv odporu si tedy klekla a sledovala, co bude dál. Mladík jaksi pomalu rozepjal poklopec. Vyhřezlo cosi červovitě ochablého. Oba další mladíci vypukli v posupný, zlomyslný chechot.

„Visí ti fakt pevně," poznamenal tichým, syčivým hlasem jeden z nich.

„Když ona se vůbec nebrání, neutíká, nevolá o pomoc a nic…" naříkavě namítl obnažený. Leona stále klečela. Zajímalo ji, co bude dál. Nedalo by jí vůbec žádnou práci utéci, ale vůbec ji to nenapadlo, naopak. Postupně v ní sílil pocit, jako by jí kořist sama vlezla až do doupěte.

„Pusť mě k ní, nebo prasknu," vyhrkl třetí mladík, ale druhý ho odstrčil.

„Ne, já musím… a rychle, než mi protrhne kalhoty." Oba se kvapně svlékali. Tomu se syčivým hlasem se cosi zadrhlo, a tak kalhoty prostě roztrhl. Byly tak chatrné, že mu to nedalo mnoho práce.

„Dělej rychle, ať z toho něco mám!" zasyčel, ale z jeho hlasu zněla spíš naléhavá prosba než agrese. Leona přesně nevěděla, co má dělat, ale její neuvěřitelně bystrý zrak odhalil na mladíkově strašlivě ztopořeném pohlavním údu výraznou, vystouplou žílu. Bleskově ji proťala svými ostrými zoubky a přisála se k tomu bohatě tryskajícímu zdroji krve. Mladík zavyl, nebylo možné rozeznat, jestli bolestí nebo

rozkoší. Třetí otrhanec si zřejmě myslel, že je to výkřik vrcholné slasti a i jeho vzrušení překročilo mez.

„Do prdele," zařval a sáhnul po svém, obnaženém a vyčkávajícím penisu. Pohyb ani nedokončil, když, o krásně lety vyleštěnou žulovou dlažbu, šlehlo cosi, co připomínalo šlehaný bílek.

Mladík, kterému Leona vysávala stále ještě bohatý proud krve, to slábnoucím vědomím postřehl a to v něm spustilo stejný, neodvratný mechanismus. Obě semena se na dláždění smíchala v malou, nevábně vyhlížející loužičku, ze všeho nejspíš připomínající obří plivanec.

První otrhanec nevěřícím zrakem sledoval střídavě naprosto ochablý obsah svých kalhot a scénu, která se před ním odehrávala.

Teprve, když se mladík, kterému Leona tiše a spokojeně sála stále slábnoucí proud krve, zhroutil v bezvědomí k zemi, probral se z údivu nad orgánem, který ho zradil.

„Ty vole," řekl tiše a nepřirozeně klidně, „ta kurva ho úplně vycucla. On je mrtvej."

„Blbost," odpověděl druhý. „Nejspíš přebral fet." Ani jeden, ani druhý už si Leony nevšímali. Chopili se svého ležícího druha a odnášeli ho kamsi do stínu stromů.

Leona prozkoumávala zbytky krve, které jí ulpěly na rtech. Před tím byla příliš vzrušená a příliš hladová, ale teď si uvědomila pachuť povzbuzující drogy. Copak si všichni lidé musí takhle kazit krev? Ale jak potrava, tak i mírná dávka drogy ji vzpružila. S pocitem blažené, ukojené sytosti došla k zahradní brance. Mihla se kolem ní kočka na nočním lovu, rozštěkali se dva psi. Chamé se zřejmě zase slitovala

nad nějakými opuštěnými zvířátky. Hubert stál v osvětleném obdélníku dveří a zkoumavě pohlížel do tmy. Když spatřil Leonu, na jeho bledé tváři, poznamenané utrpením, se objevil slabý úsměv.

„Vrátila ses," pronesl. Potom si všiml košíčku s vejci. „Výborně, máme něco k jídlu."

„Já nemám hlad," namítla Leona, Muž se na ni podivně podíval, jeho bleděmodré oči pobledly ještě víc, až byly téměř bílé a vrásky na jeho tváři se prohloubily.

„Panebože," zašeptal a potom dodal konejšivým tónem: „Všechno mi to povíš." Vedl ji ke kuchyni. Vrzly dveře, a na chodbě se objevila Chamé. Ochablá tvář se otočila k Leoně a pak žena natáhla vzduch. Ucítila pach čerstvé krve a syrového masa. Celá se roztřásla. Potom její kalné oči pod víčky, zarudlými a oteklými od neustálého pláče, pohlédly na vajíčka.

„Och ne!" vydechla. „Jak vy jste zlí, zabíjet malé slepičky dřív, než se vůbec mohly vylíhnout." Hubert se k ní unaveně otočil.

„Třeba to byli kohoutci," řekl

„Ty jsi cynik," řekla Chamé, ale přesto šla jako přitahována magnetem za nimi do kuchyně. Tam usedla na židli a usedavě vzlykala:

„Ach slepičky, ubohé slepičky."

Na kuchyňském stole, přímo vedle její ruky, ležela Leonina znovu nabitá pistole. Leona ji rychle vzala a schovala do kapsy.

„Jestli začne ječet, budu ji muset zabít," upozornila pak klidně, ale důrazně Huberta.

„Nezačne," ujistil ji Hubert. „A ani tě nezabije, aby ty slepičky pomstila," dodal s pohledem na místo, kam zmizela pistole. „Ničeho takového není schopna, jen žalu, nad každým zmařeným životem, životem zvířete, nebo i rostliny. A mnoha dalších žalů nad tímto zkaženým světem."

„Opravdu?" Hubert poprvé zaslechl z Leonina hlasu něco, co se vzdáleně podobalo zájmu. Netušil ještě, jak je zvědavá. „A co tedy vlastně jí? Něco neorganického?" Co je to za slovo? Kde se ve mně objevilo? zarazila se Leona.

„Ne," odpověděl muž. „Musím ji živit kapačkou. To je…"

Pustil se do dlouhého vysvětlování, které ale Leonu po chvíli znudilo. Milovala stručnost. V záchvatu dlouhé, štiplavé nudy se zahleděla na jedno z vajíček. Jeho tvar i barva ji přitahovaly, snad až fascinovaly. Vzpomněla si na holé hlavy některých mužů, které potkala. Pohlédla na Hubertovu pleš, kde se klikatily sotva zajizvené čáry, podobné zkříženým bleskům, a znovu na vajíčko. Uchopila, jako hnána silou, jejíž podstatu neznala, nůž a jeho plochou mírně klepla do špičky vejce. Objevily se praskliny. Klikaté čáry ve tvaru kříže. Znovu pohlédla na Hubertovu lebku, a ostře, aniž by brala ohled na to, co právě říkal, se ho zeptala:

„Jak najdu slepici, která snesla tohle vajíčko?" Hubert na ni udiveně pohlédl, a potom pomalu, těžce odpověděl:

„Zeptej se tam, kde jsi ho koupila. Obchody s potravinami, které jsou v tak přepychovém balení, mívají jednoho, stálého dodavatele, nebo budou alespoň vědět, kdo jim dodal poslední zásilku." Leona přikývla, a potom přiložila vajíčko k ústům. Vysála bílek, potom jí zlehka

vklouzl do úst celý žloutek. Převalovala ho na jazyku, schválně protahovala chvíle vzrušujícího, slastného očekávání, a teprve, když se stalo nesnesitelným, žloutek prokousla. Ta chvíle, kdy se jí rozlil po jazyku i po patře, ji zalila tak prudkou rozkoší, až se jí začaly dělat mžitky před očima. Rozkošnicky zamručela a sedla si do křesla.

Skoro se to vyrovnalo krvi.

Muž ji sledoval, potom se energicky zmocnil ostatních vajíček a začal si je připravovat míchaná na cibulce. Leona ho pozorovala poněkud nechápavě. Otočil se k ní a řekl:

„Lidé obvykle jedí vařené jídlo, ale chápu, že tobě to nevyhovuje." I Chamé ho sledovala vytřeštěným zrakem. Zamumlala něco o kuřátkách a potom vykřikla:

„Ach! Obávám se, že dostávám z toho všeho, ze vší té krutosti kolem migrénu. Půjdu si lehnout." A jako žena, vědomá si své krásy, odvlála z místnosti. Při jejím zjevu a oblečení to působilo zčásti komicky a zčásti trapně, nebyl tu však nikdo, kdo by se smál.

Hubert usedl ke stolu a pustil se do jídla. Potom pohlédl na Leonu.

„Vypravuj," vybídl ji. Leona mlčela. Sílila v ní chuť Huberta zabít. Ne pro potravu, ale pro to, že ji uvedl do tohoto světa. Možná, že jemu byla zavázána za to, že vůbec je, ale nebyla si jistá, že se jí to zamlouvá. Otřásla se. Co se to s ní děje? Snad vliv některé z drog, které dnes nechtěně ochutnala s lidskou krví? Nebo bylo něco špatného na tom vajíčku? Nebo snad přemíra dojmů, únava? Hubert jí ale mohl pomoci vyznat se v tom všem. Pustila se do vyprávění.

Neznámý zabitý muž.

„Myslíš, že po tobě nezbyly žádné stopy?“ zeptal se Hubert a doplnil pár dalších otázek. Když mu Leona odpověděla, přikývl.

Nadávky staré ženy a jízda autem do centra města.

„S tvou tvářičkou a postavou se něco podobného dalo čekat.“

Setkání s partou mladíků se znakem velkého U.

„Uuhové,“ vysvětlil Hubert. „Uctívači umělých hmot. Zavrhují všechno přírodní a aspoň předstírají, že jsou umělí. Nevezmou na sebe nic z přírodních vláken, odmítají přírodní stravu, pokud není chemicky upravená a okořeněná nějakou chemickou drogou. Nechávají si vytrhat své zuby a nahradit je umělými, na očích nosí kontaktní čočky v nepřirozených barvách. Lidé se jich bojí, zvlášť když některá parta začne předstírat, že jsou skutečně umělí lidé, a vysmívat se těm přirozeným. To je jejich oblíbená zábava.“

Leona přikývla, vděčná za vysvětlení a pokračovala ve vyprávění o zaměstnání v obchodním domě. Hubert vykřikl.

„Proboha, ovšem!“ Leona na něj udiveně pohledla, prvnímu slovu nerozuměla. „Pořád jsem přemýšlel, koho mi připomínáš. Chameleóna, tedy vlastně Chamé, takovou panenku měla také. A víš, že vůbec nevím, kam se vlastně poděla?“ dodal pomalu a zadumaně. „V tom obchodním domě – podepsala jsi nějakou smlouvu?“

„Cože?“

Hubert si povzdechl. Vzdychal skoro pořád a Leonu to dráždilo, zvlášť když dodal:

„Chudinko, musíš se toho tolik naučit!“

„Kdo je tady chudinka?“ zavrčela.

„Dobře, dobře," řekl trochu vylekaně Hubert a pokusil se zeptat srozumitelněji. „Dali ti podepsat nějaké papíry? Chtěli vidět nějaký průkaz nebo vědět, jak se jmenuješ?" Leona zavrtěla hlavou.

„To je dobře. Kdyby něco, může se ztratit. Zdá se, že máš skutečně talent nezanechávat stopy. Vypravuj dál."

Cesta zpátky a incident s šedovlasým mužem, který neměl krev a nebyl k jídlu.

„Ten mohl být umělý, na rozdíl od Uuhů, kteří si na umělé jen hrají. Pokus se zjistit o něm něco víc. Jestli je svobodný nebo jestli někomu slouží. Když má k dispozici auto… Nevím, neumím to odhadnout."

Incident se třemi mladíky.

„Desperáti," řekl Hubert. „Nepřátelé Uuhů a naopak všeho umělého. Jenže to trochu přehánějí. Tvrdí, že je nepřirozené se mýt a mýdla že jsou samá chemie, že je nepřirozené žít v domech, někteří žijí v korunách stromů. Také hlásají, že je přirozené ženy znásilňovat a plno dalších nesmyslů. Když se někde usadí parta zelených desperátů, je to metla pro celé okolí. Pak je nejlepší pozvat pár Uuhů, a počkat, jak to dopadne. Pokud jsi je trochu zastrašila, udělala jsi dobrou službu celému městu. I když to jsi asi právě nezamýšlela. Nu, zdá se, že máš určitý talent přežívat."

Umyl nádobí.

„Podívám se na Chamé," řekl, „a půjdu spát. Byl bych rád, kdybys v noci nechodila dál než na zahradu. Třeba se mi povede se po dlouhém čase klidně vyspat." Leona se na něj udiveně podívala, souvislost posledních dvou vět jí unikala,

ale přikývla, hlavně proto, že naprosto neměla v úmyslu kamkoliv chodit.

Leona si lehla. Nebyla ospalá, ale v klidu svého pokoje, natažená na lůžku v malátném, nehybném klidu, zbavená obalu šatů prožívala slast z nečinnosti, z odpočinku. Její tělo přesně a účelně zpracovávalo požitou potravu a ona cítila, jak nabývá sil. Zamyslela se. Bylo toho hodně, co nevěděla, ale přece jen, bylo toho dost, co věděla, aniž by jí to musel kdokoli učit. Kde se v ní braly všechny ty znalosti a dovednosti, znalost hodin, číslic, jak se vůbec naučila chodit a zabíjet? Bylo jí jasné, že nevznikla tak, jako lidé. Musela tedy být umělá, uměle vyrobená, ale i tady něco hluboce podstatného nesouhlasilo.

Bylo toho tolik, co nevěděla ani o sobě. Věděla jen, že je zabiják, predátor.

Nikdy nebyla dítětem, nikdy neječela kvůli hračce.

Nechápala, jak může být jakýkoliv člověk, a hlavně Hubert, který o ní zřejmě věděl hodně, pokud ne všechno, klidný, když je s ním pod jednou střechou.

Pokusila se propátrat zasuté zbytky jakési cizí paměti, kterou nosila v sobě a která jí za minulý den několikrát dobře posloužila. Ale nenašla ani stopu informace. Nic. Tma. Dokonalá prázdnota.

Zbývala jen čistá logická úvaha.

Jestliže je Hubert nyní klidnější, byl před tím, než se objevila, neklidnější. To znamená, že musel prožívat něco daleko horšího, než prožívá teď, s ní a s Chamé. Ale co to jen mohlo být?

Vstala a vyhlédla z okna. Noc byla temná a lákavá. Voněla tisíci vůněmi, a nejvábněji vůní lovu. Jakési zvíře se plížilo po zahradě a Leona vnímala jeho infračervené živočišné vyzařování i pachovou stopu, kterou za sebou zanechávalo. Sáhla po svém revolveru, zamířila a jistou rukou vystřelila. Revolver byl skvělý, nenadělal mnoho hluku, spíš jen suše prásknul jako suchá, zlomená větev.

Mohutná, nejspíš toulavá kočka se svalila na trávník. Leona tiše, rozkošnicky zamručela a tak jak byla, nahá, seběhla do temné zahrady. Vnímala ve tmě každý keř i každé stéblo trávy. Sedla si na trávník vedle umírající kočky. Byla nasycená, netoužila po krvi, ale dlouho držela ruku na chladnoucí kožešině a cítila, jak teplo života, unikající ze zabitého zvířete proudí citlivými konečky jejích prstů do jejího těla, vychutnávala dotek vzduchu na holém těle a chladivost trávy pod svýma nohama.

To, co prožívala přes den mezi lidmi se jí náhle jevilo vzdálené, nepřirozené a neskutečné, proti tomu, co prožívala teď.

VI

Ráno bylo křišťálově jasné a vlažné. Šedovlasý muž s autem už čekal, když Leona přicházela k hlavní ulici. Uvolnil jí místo u volantu a řekl:

„Tak do toho. Zkusíš mě dovést do práce, na to parkoviště, kam jsem jel včera. Když ti to půjde, a jívím, že půjde, máš vůz k dispozici až do šesti hodin."

„Dnes ne," řekla Leona a až nelidsky klidně a hladce se rozjela. „Musím pracovat. V obchodním domě. Potom mám další program."

„Program," muž to vyslovil se stejně podivným přízvukem, jako včera Uuhové. „Je to stálý program?" Pořád takové podivné otázky.

„Jenom dnešní," odpověděla. Muž se na ni bystře podíval.

„Někdy se zkus proti programu vzbouřit," řekl. „Zkus mu říci ne, říci ne tomu, co v sobě nosíš. Jak dlouho jsi na světě?"

„Pokud vím, půldruhého dne.“ Leona se soustředila na jízdu autem, dopravní situace byla čím dál tím složitější. „A mám hlad,“ uvědomila si, když se zase uvolnila.

„Hlad.“ Muž se zatvářil chápavě. „Ano, ty musíš jíst. A co vlastně?“

„Nejlepší je krev. Nebo syrové maso. Nebo mozek. Nebo vajíčko, ale syrové.“

„Poslouchej, víš ty vůbec, kdo tě vyrobil?“

„Ne. Proč bych to měla vědět?“

„Všichni umělí to musí vědět. To je předpis. Ten kdo tě vyrobil, musel být nebezpečný zločinec.“

„Nejsem si jistá, že jsem tak docela umělá,“ podotkla Leona.

„Jenže,“ odpověděl muž, „vypadáš jako jedna z těch umělých prostitutek vyrobených na ‚speciální služby‘. Jak se zdá, ve skutečnosti jsi něco jiného. Hezká a nebezpečná hračka. Něco mě napadlo. Na příští křižovatce zaboč vlevo. Bydlí tam někdo, koho znám.“

Po chvíli řekl Leoně, aby zastavila u nízkého domku. Vystoupili, šedovlasý zazvonil. Přišel mu otevřít mohutný chlapík v bílé pogumované zástěře. Když je uviděl, trochu pobledl, ale přesto žoviálně zahlaholil:

„Hleďme, poručík Ruben s dámou. Co vás ke mně přivedlo?“

„Chystáte se zabíjet?“ zeptal se poručík a pohlédl na jeho dosud čistou zástěru.

„Nu, mám rozdělaných pár selátek, ale samé poctivé zboží,“ ustoupil řezník od vchodu. „Jen se pojďte přesvědčit.“

Zavedl Rubena s Leonou do menšího domku na zahradě. V bedně se tísnilo několik selátek, jedno, omráčené, ale ještě živé viselo na trámu. Leonu vzrušilo kvičení i pohled na bezmocné zvíře tak, že se nebyla schopna ovládnout už ani vteřinu. Touha po nasycení přehlušila všechno. Skočila ke zvířeti visícímu na trámu, kterému probíhaly tělem jen slabé záškuby života, a zaryla mu zuby do krční tepny. Krev jí sama začala stříkat do úst v nádherně pravidelném rytmu, který jen pomalu slábl v dokonalém souladu s její narůstající sytostí. Jak příliv ustával, Leona se silněji přisávala k tepně a vysávala poslední kapky krve. Řezník ji sledoval vytřeštěným zrakem. Když odstoupila, uchopil dlouhý nůž, rozřízl zvířeti břicho a vyvrhl je. Se zájmem zkoumal maso i vnitřnosti. Potom se obrátil k Rubenovi.

„Čistá práce," řekl uznale. „Co je to?" Leona se po něm divoce podívala. Čerstvá krev ji rozpálila a dráždilo ji, že řezník o ní mluví jako o „tom". Muž si toho nevšímal a dál mluvil k poručíkovi. „To jste mi přivedl na zkoušku nový vykrvovací stroj? Ale v tomhle designu? Ačkoliv, proč by chlapci na jatkách neměli mít taky na co koukat? Z čeho má zuby?"

Leona se na něj vztekle zašklebila, ale řezník, stále přesvědčený, že má před sebou jednoúčelový stroj, nebo možná, vzhledem k zevnějšku, dvouúčelový, k ní klidně přistoupil a dotkl se jejích zubů. Leonu to tak překvapilo, že si to nechala líbit.

„Lisovaná uhlíková vlákna, myslím," řekl řezník. „Tentýž materiál, ze kterého se vyrábí karoserie závodních aut. Kvalita, jen co je pravda."

Leoně jeho řeč do jisté míry zalichotila, ale přesto chňapla po jeho ruce.

„No, no," zabručel muž a ucukl. „Ještě to má nějaké mouchy, že?"

„Radil bych vám, abyste s ní jednal stejně uctivě jako s člověkem."

„A sakra," trhnul sebou řezník. „V tom bude nějaká pořádná levota. Slečno, nemáte ještě hlad?" Vytáhl z bedny další sele a bez omráčení ho pověsil na trám. Leona se do něj s chutí zahryzla. Řezník ji sledoval s profesionálním zájmem.

„Takhle fajnově vykrvené maso se hned tak nevidí," liboval si. „Nechtěla byste u mne pracovat? Kupoval bych telata, zavedli bychom se na židovské zákazníky. Tohle maso je tak košer, že si to vůbec neumějí představit! Tak co?"

Leona zavrtěla hlavou.

„Pan poručík by určitě souhlasil," přemlouval ji dál řezník.

„Je svobodná," řekl Ruben. Řezník zbledl a škubl sebou.

„V tom případě," koktal, „mi bude ctí, když se u mě kdykoliv zastavíte na snídani, oběd nebo večeři. Skutečně kdykoliv." Třásl se, a klaněl se na všechny strany.

„Nezabiju vás," řekla Leona chápavě a usmála se. Mělo to působit mile, ale muž pobledl ještě víc. „Zvlášť, když mě chcete krmit," dodala. Řezník vydechl úlevou, když se Ruben s Leonou měli k odchodu.

„Ten kdo tě vyrobil, musel být zločinec," řekl poručík ve voze.

„Nemyslím si, že mě někdo vyrobil," namítla Leona.

„Právě," povzdechl si muž. „Rád bych tomu přišel na kloub. A zatím… Poslyš, musíš nutně zabíjet lidi?"

„Jak jsi na to přišel, že zabíjím lidi?"

„Stačí tě vidět. Díváš se na lidi jako na kořist, nemáš ty nejzákladnější zábrany umělých."

„Máš pravdu," souhlasila klidně Leona. „Musím zabíjet."

„Lidi?"

„Co jiného? Neumím si bez toho představit život. Podívej," ukázala na řadu lidí, kteří čekali na nástupním ostrůvku na tramvaj. „Vidíš je, jak stojí namačkáni v řadě jeden vedle druhého? Tebe to neláká, vzít do ruky kulomet a prostě je zkosit? Jeden za druhým by padali do vozovky, auta by přes ně jezdila a drtila by je, až by bylo nástupiště prázdné a kolem by tekla krvavá řeka. Krvavá rudá řeka."

„Nějak tomu rozumím," řekl Ruben. „Trochu barvy do té šedi. Ten nápad má jednu nevýhodu. Nestačila bys utéci. Jiní lidé by tě chytili a vztekem by tě rozsápali. Nevadilo by jim, že jsi umělá, naopak. Klidně by zaplatili pokutu za ničení cizího majetku i náhradu škody. Nechápali by, že tvůj majitel je ten zločinec, ne ty."

„Nemám majitele," prohlásila energicky Leona.

„Někdo tě vyrobil. Někdo tě vypustil do světa. Pokusím se zjistit, kdo to byl."

„Nijak zvlášť o to nestojím," řekla Leona varovně a zaparkovala. „Tak co?" zeptala se.

„Cože? Aha. Řídíš skvěle. Můžeš dnes po práci jezdit sama, jak budeš chtít. Řeknu ti, kam mi ho máš přivézt."

„Dnes ne," Leona se trochu rozzlobila nad Rubenovou zapomnětlivostí. „Zítra po práci."

„Ty zítra pracuješ? Je sobota," podivil se poručík. Leona se odmlčela. Vůbec ji nenapadlo zajímat se, který den v týdnu vlastně je. Kdyby o tom poručík nepromluvil, vůbec by si neuvědomila, že jsou také dny, kdy se nepracuje. Až teď ji podvědomí informovalo.

„Šlo by to po ránu?" zeptala se. „Dejme tomu v osm hodin tam, kde jsme se sešli?" Poručík přikývl a odcházel k budově. Umělá, říkal si. Je umělá, a přece je v ní cítit přídech toho, čemu lidé říkají nesmrtelná duše. On sám, dobře vyrobený dvojník, nic podobného neměl. Jen svobodnou vůli. Bylo to málo? Ale na co má mít duši zabijáka a proč?

VII

Leona tak trochu jako ve snu prožila svou pracovní dobu v obchodním domě. Chvílemi sledovala uslintaného muže, který stále obcházel kolem. Snad doufal, že se Leona znovu svlékne.

V poslední přestávce zašla, oblečená do svých předváděcích šatů, do krámku, kde koupila vajíčka. Prodavačka vytřeštila oči hrůzou a znatelně pobledla, když Leona přistoupila k pultu. O to víc vynikla spousta uhrů na její tváři i skvrny, způsobené špatně rozetřeným líčidlem. Leona ukázala na pěkný, krvavý kus masa a zeptala se:

„Kde nakupujete vajíčka?“ Dívka jí rychle, roztřeseným písmem napsala adresu malé biodynamické farmy za městem a Leona si překvapeně uvědomila, že umí číst. Neměla velký hlad, krev, kterou pozřela ráno, jí stačila, a tak jen diskrétně ukusovala maso, zatím co šla volným krokem zpět k oddělení Barbií. Lidé, kteří ji potkávali, po ní udiveně pokukovali. Spíš je ale překvapoval její vzhled oživlé Barbie, než to, že klidně pojídala syrové maso.

Chýlilo se k večeru. Sotva zazněla siréna, ulízaný se naklonil k Leoně.

„Pro dnešek padla, Barbino."

„Jmenuji se Leona," odsekla. Byla podrážděná množstvím lidí, které viděla, a zase už začínala mít hlad. Cítila se ale vázaná slibem, který dala vůdci. Byl to program? Jak se může vzepřít něčemu, co nezná? Dnes prostě ne.

„No dobře," řekl klidně ulízaný. „Támhle v kabině máš bezva ohoz. Skoč se převléknout."

Leona poslechla, a potom se dlouho prohlížela v zrcadle. Přiléhavé kalhoty z lesklé kůže měly barvu zaschlé krve s nádechem metalízy.

Nejrůznější kapsičky a úchyty poskytovaly prostor pro menší arsenál. Nechybělo ani podpažní pouzdro, kam Leona přemístila svou pistoli. Stříbrné holinky dokonale harmonovaly s barvou jejích nehtů. Pas zůstal nahý, živůtek s dlouhými rukávy končil těsně pod ňadry. Byl ze stejné kůže jako kalhoty, a byl posazen blyštivými kameny. Největší z nich, ostře zelené, se blyštěly na hrotech ňader. Stejnými kameny bylo posázeno i pouzdro na nůž, připevněné na silném, koženém opasku. Na jedné ruce měla hřejivý, kožešinový náramek, na druhé kožený pásek posázený ostrými hroty.

Když se vynořila z kabiny, zjistila, že mezitím přišel i vůdce. Nové oblečení jí slušelo, věděla to. Zastavila se a čekala na reakci obou mladíků, vůdce i ulízaného. Nevěděla, že jedná tak, jak by na jejím místě jednala žena.

Vůdce obdivně hvízdnul, ulízaný, který oblek opatřil, se zatvářil hrdě.

„Jdeme," řekl vůdce. „Kdo nás potká s ní, bude utíkat rychleji, než si kdy myslel, že umí." Obrátil se k Leoně. „Nechceš si šlehnout? Působí to na tebe?" Leona poněkud znuděně pokrčila rameny. Na tomto světě nebylo všechno tak zábavné, jak si ze začátku myslela. Tihle chlapci nebyli k ničemu jinému, než aby děsili a šokovali. Třeba souloží na náměstí za bílého dne. Vzpomněla si na desperáta. Jak by dopadli tihle, kdyby nesouhlasila? Jsou to obyčejné ochočené šelmičky. Hrajou si na umělé, aby se lišili. Od koho? A proč by se měli lišit?

Vzpomínka na desperáty jí naléhavě připomněla její hlad. Narůstal v ní nepokoj, ale chvíli to ještě mohla vydržet, chvíli mohla svou náruživost ovládnout. Byla zvědavá, co s ní mladíci zamýšlejí.

Co to vlastně vůdce povídal? Jestli na ni působí, když si „šlehne"? Chce ji snad bičovat? Cítila by to vůbec?

„Co to je, šlehnout?" zeptala se. Vůdce obrátil oči v sloup. Rudá kontaktní čočka mu ujela pod oční víčko. Chvíli usilovně mrkal, než ji dostal na místo.

„Myslel tím drogu," vysvětlil ulízaný, kterému zřejmě vyjadřování mimo žargon jeho skupiny nepůsobilo takové problémy jako vůdci.

„Na některé uměláky to prý působí, na jiné ne. Podle toho, jak jsou udělaní."

„Nevím jak jsem udělaná, ale myslím, že nejsem umělá."

„Tak to zkus," poradil jí vůdce. „Nic moc se ti nemůže stát."

Ulízaný uchopil Leonu za zápěstí a chvíli se pokoušel najít žílu. Potom si uvědomil nesmyslnost svého počínání a

prostě jí přitiskl k paži polštářek z umělé hmoty. Leona pocítila suché lupnutí a polštářek odpadl.

„Ani kapička krve," řekl ulízaný vůdci.

„Ovšem, že ne," přikývl vůdce. „Přece to poznám, ne?"

Ani kapka krve. Mělo to definitivně znamenat, že je umělá? Pak musí být umělý i poručík Ruben, ten také nekrvácí. Jí vůbec něco?

Jejím tělem se mezitím rozlil pocit blaženého klidu a jakéhosi tuhnutí. Vzdáleně to připomínalo smrt. Jestli smrt vypadá takhle, nepůsobí svým zabíjením nikomu nic zlého. Proč tedy vlastně lidé nechtějí umírat a berou místo toho drogy? Berou je snad proto, aby smrt zažívali znovu a znovu? Nestačí jim jednou? A znovu, co je tedy vlastně na zabíjení špatného? Proč ostatní necítí touhu lovit, proč maso kupují a navíc ještě bez krve?

Zbytek skupiny se k nim připojil. Leona jen vzdáleně vnímala, jak procházejí davem na ulici. Davem, šedivým a jednotvárným, složeným ze šedivých mužů a ještě šedivějších žen obtížených nákupními taškami, z beztvarých stařen a páchnoucích starců. Všichni před nimi ustupovali, tvořili uličku. Občas do vzduchu vylétla nadávka, na kterou mladíci odpovídali nadávkou ještě šťavnatější. Zřejmě to pokládali za zábavu a libovali si v tom.

Dav prořídl a potom vymizel. Leona se probírala ze své otupělosti, vnímala teď daleko ostřeji a ostražitěji. Ulice byla lemována zčásti temnými budovami, zčásti hustými křovinami parku.

Na jejím konci se tyčila rozměrná budova, která se ze všeho nejvíc podobala stodole. Sporými okny probleskovaly

kužely světel různých barev a postupně, jak se blížili, narůstal nepopsatelný hluk.

Vstoupili dovnitř, a Leona se ocitla v jiném světě, ve světě Uuhů. Ten svět byl stvořen z ryku, ve kterém jen velmi cvičené ucho mohlo zachytit stopy hudby, z jasných, střídajících se světel, z množství Uuhů oblečených co nejbarevněji a nejuměleji. Všichni se bez ohledu na hudbu svíjeli jako hadi. Leona si připadala jako v obrovském teráriu. Překvapeně zjistila, že proti plazům nemá vůbec žádné námitky, i když jakási paměťová stopa ji informovala, že hadů se každý bojí.

Jak postupovali, hluk pomalu utichal. Nakonec všechno to hemžení ustalo a hudba, ochuzená o skřeky, dupání a tisíc jiných zvuků vydávaných davem, zněla tiše a mírně, téměř chrámově.

Všichni Uuhové stáli a zírali na Leonu.

Se svým zjevem Barbie, se svým uuhovským oblečením byla ztělesněním jejich snů. Snů o světě, kde je všechno umělé a proto bez problémů. Barbie byla oblíbená dětská loutka mnoha z nich. Pro jiné byla dětským, nesplněným snem. Byla to příliš přepychová hračka. Najednou stála mezi nimi a živá.

Stála, vrčela a cenila na ně zuby.

Všichni, to jednolité zvíře o tisíci hlavách a tisíci těl, poklekli. Protože mezi ně přišla jejich bohyně.

Mohla od nich chtít cokoliv. Ve skutečnosti chtěla jen trochu krve a trochu smrti.

Řekla to nahlas. Hudba zněla hluše a tupě.

Někteří se stáhli do pozadí, jiní, možná omámení drogami, naopak přistoupili blíž a položili se u jejích nohou, dávajíce jí tak svá těla k dispozici.

Cítila hlad, ale kdesi v ní zablikalo varovné světélko. Rozumné bohyně nezabíjejí své vyznavače.

Jenom si je poznamenají. Leona se obrátila k vůdci a řekla tiše:

„Ať se svléknou."

„Svléknout," zavelel vůdce. Zcela přirozeně se podjal role velekněze.

Dvanáct mladíků, kteří vystoupili do popředí, se začalo svlékat. Jejich těla byla mladá, hladká a bez poskvrny. Byla tak dokonalá, že skutečně působila uměle. Leona vláčným, pomalým gestem ukázala na jednoho z nich. Její volba byla zcela náhodná. Mladík nevěděl, jaký rituál ho čeká, avšak vzrušením se mu vzdouvaly červené, stříbrem protkávané slipy. Chvíli na sebe s Leonou hleděli bez pohnutí, potom Leona rychlým, kočičím pohybem sekla po jeho paži. Chlapcem škubla pronikavá bolest, ale bez hnutí hleděl na proud krve, který mu vytryskl z proseknuté žíly. Nepohnul se, ani když se mu Leona přisála k paži a vysávala krev, dokud prýštila z rány. Potom mladík, trochu pobledlý, odstoupil a oblékl se, věděl, že pro něho obřad skončil. Leona mezitím další oběti poznamenala svými nehty a zuby, tu na tváři, tu na ruce a od každé si vzala trochu krve. Nenašla krev bez stopy drogy. Nebyla jich velká dávka, ale byla to různorodá směs.

A potom byl konec. Nejhorší hlad byl pryč, ale nasycená nebyla a navíc šílela touhou po zabíjení. V těle jí kroužil

ledový vír. Nechtěla zabít nikoho z těch, kdo se stali jejími zbožňovateli. Musela se za každou cenu ovládnout, a právě to jí vzrušovalo ještě víc. Slabě se chvěla po celém těle a zuby jí tlumeně cvakaly.

Uuhové se postupně znovu pouštěli do tance, znovu se sál zaplnil hlukem. Kolem vůdce se začali shlukovat cizí mladíci, podle všeho vůdci jiných skupin, a o něčem se s ním tiše radili.

„Máme je jako na talíři," pochvaloval si Slídák, „celou bandu. Celé hnutí Uuhů jde za námi."

„Neměli bychom to opakovat příliš často," radil ulízaný.

Leonu v jejím rozrušení hluk a množství lidí týralo. Uuhové jí opatřili zdroj peněz a hold příslušející bohyni, a oplátkou získali moc, po které toužili. Cítila, že je s vůdcem vyrovnána, a její další přítomnost je zbytečná. Vzrušení v ní narůstalo k hranici snesitelnosti.

„Chci být sama," řekla panovačně a zamířila ke dveřím. Pohlédli za ní, ale nikdo se nepohnul, aby jí zadržel. Dveře za ní zapadly, a Leona do sebe nasála ticho, temno a pachy noci. Pouliční svítilny svítily jen slabě a ulice byla prázdná.

Když procházela kolem křovin parku, zaslechla nějaký nezřetelný zvuk. Zvolnila krok a našlapovala naprosto neslyšně. Sluch ji neklamal, zvuky byly čím dál zřetelnější. Potom rozeznala infračervený obrys malé postavy ležící na zemi. Bylo to asi desetileté dítě a usedavě vzlykalo. Když ucítilo Leonin pohled, vstalo.

„Máma mi nadávala, že mám ve škole špatné známky, a já raději utekl z domova," řeklo, teď bylo vidět, že je to chlapec. Možná doufal, že se ho Leona ujme, když dodal:

„Nedalo se to vydržet.“ Potom si ale povšiml Leoniných planoucích očí a zeptal se: „Ty mě zabiješ?“

„Ano, zabiju,“ řekla klidně Leona.

„Tak jo,“ souhlasil chlapec, „tohle je stejně život na draka.“ Leona pokročila, ale u chlapce zřejmě v poslední chvíli převládl pud sebezáchovy. Dal se na útěk. V Leoně se všechno napjalo a začala ho pronásledovat.

Tohle bylo to pravé, to, po čem celou tu dobu toužila, tohle byl lov! Celé tělo jí synchronizovaně vibrovalo, každé vlákno v něm bylo připravené dostihnout kořist a zabíjet. Nůž jí sám vklouzl do ruky těsně před tím, než skočila. Chlapec se zhroutil s nožem v srdci. Leona nad ním chvíli stála, vychutnávala prožitou, novou rozkoš. Teprve potom uspokojila i zbytek hladu.

VIII

Druhého dne ráno si Leona opět oblékla svůj uuhovský oblek. Cítila se v něm báječně, byl to ten pravý oblek pro lovce. Aniž by promluvila s Hubertem či Chamé, odešla na schůzku s Rubenem. Když ho uviděla, jako by se jí v hlavě cosi sepnulo.

„Za půjčení vozu jsi něco po mě chtěl," řekla a naprosto přesně zopakovala proud špíny, který na ní poručík vylil při jejich prvním setkání. Jako splatila svůj dluh vůdci, chtěla ho splatit i Rubenovi.

„Zapomeň na to," odpověděl muž. „Chtěl jsem jen zkusit, co jsi zač. Kdybys byla vyrobená jako prostitutka, začala bys jednat o ceně. Za takové služby je půjčení auta věru málo."

„Jsi zvědavější než kdokoliv jiný, koho znám," řekla zadumaně Leona. Je to snad znak umělých, ta stálá zvědavost?

„U policistů to patří k povolání." Leona sebou trhla, v souvislosti se slovem policie se v ní rozsvítilo varovné světélko, ale Ruben konejšivě pokračoval: „Neboj se. Ty, jako

umělá, nejsi trestně odpovědná. Zajímá mě ten, kdo tě vyrobil. Říkáš, že to nevíš. Budu ho muset tedy vypátrat jinak."

„Nebojím se," lhala plynně Leona. „Jen mě překvapuje, že umělí jsou u policie." A teď ukaž, co jsi zač!

„To je pozůstatek z doby, kdy bylo příliš mnoho trestné činnosti a samozřejmě málo policistů. Některým tehdy ředitelství nechalo vyrobit dvojníky. Potom vlna zločinnosti opadla, ale můj – hm – originál chtěl pracovat vědecky. Já tedy musel zůstat ve službě a vydělávat peníze na jeho jídlo. Ostatně, pořád mě překvapuje, že vůbec jíš."

„Ty…" Leona těžko hledala slova, „na co ty vlastně funguješ?"

„Na světlo. Jednoduché a pohodlné. Zajímá mě, jak ty jseš vůbec udělaná, jak zpracováváš potravu na energii…" Leonu to už nudito, neměla zálibu v dlouhých řečech. Prostě tedy sedla do auta a uprostřed Rubenovy věty odjela. „Napřed si zajedu k tomu řezníkovi," uvažovala, „a potom na vaječnou farmu."

Řezník ji přivítal jako starou známou a rovnou ji zavedl k čerstvě zabitému teleti. Leona ho zběhle vykrvila, ale najednou to bylo jen jídlo. Měla snad po minulé noci dost vzrušení na delší čas?

„Přijďte zase," rozloučil se s ní řezník. V Rubenově nepřítomnosti jednal daleko srdečněji, a beze strachu. „Tady jste vždycky vítaná," řekl.

Byl to neznámý a přece příjemný pocit. Najednou bylo na světě místo, kde jí chtějí právě proto, že je taková, jaká je, a ne přesto, že je taková, jaká je.

Chvíli studovala mapu, a potom se rozjela směrem k farmě.

Auto tiše předlo, silnice byla téměř prázdná a Leona nerušeně vychutnávala požitek z rychlé jízdy. Připomínalo to vzrušení z lovu, slabší, ale trvalejší.

Zaparkovala na dvoře malé farmy. Ze zděné budovy s otevřenými dveřmi se ozývalo kvokání. Leona vešla.

Kolem ní se od podlahy až ke stropu tyčily drátěné klece nacpané slepicemi, vypadalo to jako slepičí sloupořadí. Některé slepice měly upálené zobáky, a všechny byly deformované. Na nohou, po kterých nikdy nechodily, jim rostly dlouhé, šroubovitě zakroucené drápy.

A potom ji Leona uviděla. Byla to slepice s peřím trochu do plava, větší a méně deformovaná než ostatní. Dívala se na ní a cítila, že je to ona, nosič tenké nitky života pojící ji a Chamé.

Odněkud zpoza sloupoví ze slepic se vynořil malý, hubený mužík. Venku byl krásný, pozdně jarní den, proto Leonu zarazilo mužovo oblečení. Měl na sobě doslova vrstvy textilií. Pod ošoupaným sakem neurčitě hnědé barvy měl svetr, pod svetrem košili potištěnou zlatými rybičkami s neskutečně roztřepaným límcem. Zdálo se, že pod košilí má ještě několik vrstev nátělníků. Na nohou měl šedomodré kalhoty, pod kterými vyčuhovaly tepláky a tkaničky od dlouhých spodků. Páchl starým potem a drogami. Jeho čelo vypadalo vysoké díky začínající pleši a zbytek obličeje pod ním zanikal. Jen koutky úst, trpce stočené dolů, napovídaly, že jde o lidský obličej, obličej zestárlého rozmazleného dítěte.

Byl tak odpuzující, že Leona nepocítila ani stopu chuti ho zabít.

„Co tu chcete?“ zeptal se. Mělo to znít výhrůžně, ale hlas se třásl a zapadlé oči těkaly po Leonině oděvu. Uuhové nebyli právě častými hosty na farmě, která se vydávala za biodynamickou, a když se objevili, nekoukalo z toho nic dobrého.

„Tuhle slepici,“ ukázala Leona.

„Ta je vaše?“ zeptal se mužík udiveně. „Objevila se před pár dny na mém dvoře. Nevěděl jsem…“ Představa, že by Uuhové mohli vlastnit slepice, ho vyváděla z rovnováhy. Leona se na něj usmála. Pohled na její zuby působil na mužíka velmi přesvědčivě. Přistoupil ke kleci, uchopil slepici za nohy a zobákem dolů ji uložil do košíku, který kdesi vylovil.

„Ve… ve… vezměte si jí a prosím vás, jděte pryč!“ vyrazil naříkavě hysterickým tónem. Do spektra pachů, kterými zaváněl, se vmísil i pach čerstvé moči. Leoně to připomnělo Chamé s jejími věčnými nesnesitelnými nářky.

Slepice mezitím jednala.

Mohutným vzmachem křídel vylétla z košíku, šroubovitě zahnutými drápy se zachytila mužových tváří a rychle, účelně jako buchar ho začala klovat do temene, tam, kde se při sklonění hlavy otevírá lebka. Mužík neměl příliš masivní kostru. Slepice se několika údery dostala k míše, kterou proťala. Muž, který se nezmohl na nic jiného než na mávání rukama, se skácel k zemi. Slepice se znovu vznesla a její drápy rozervaly mužovy tváře na cáry. S přízračnou jistotou vlétla do košíku, kde dvakrát spokojeně kvokla.

Leona pohlédla na znetvořenou mrtvolu. O tuhle krev nestála. Ušklíbla se, tvrdě a křivě, a začala otevírat klece. Některé slepice zůstaly sedět, jiné se nejrůznějšími způsoby dostávaly k mrtvole svého majitele a s chutí do ní klovaly.

IX

Ruben se rozhlédl kolem sebe a potom zamířil do aleje, kterou viděl přicházet Leonu. Pečlivě pročítal všechny jmenovky. Pojednou se zarazil, nahlédl do malého zápisníčku a potom zazvonil.

Přišel mu otevřít Hubert a tázavě na něj pohlédl.

„Policie," řekl Ruben a napřáhl ruku s průkazem. Hubert ucouvl, potom se zarazil.

„Jen klid," řekl poručík. „Chtěl bych pár informací o ženách, které tu bydlí." Hubert, pokud to bylo možné, pobledl ještě víc.

„Je tu moje žena…" odmlčel se a vyčkával.

„Ale no tak," řekl Ruben s profesionální rutinou. „O té sexbombě si cvrlikají vrabci na střechách po celé čtvrti. A kdyby jen vrabci. Vy jste zkrátka vědec, výzkumník a s drbnami se nebavíte. Zato drbny se baví o celé vaší rodině a ten přírůstek jim nějak nedá spát," lhal naprosto plynně. Pohlédl do notesu. „Vaše žena Chameleona… Hm… Pořád s ní máte ty potíže?"

Hubert, aby získal čas, vedl poručíka rovnou do haly. Usedli do klubovek, ale Hubert, ze kterého čišela únava, nedokázal nic jiného, než se zeptat:

„Jaké potíže?“

Ruben se na něho ostře podíval.

„V téhle čtvrti řádil sadistický vrah, občas se objevil i jinde. Stopa vedla sem, do tohoto domu, ale pořádné důkazy chyběly. Potom vraždy přestaly, a vaše žena se nějakou dobu léčila na psychiatrii. Když se vrátila, nechal jste zaměstnání a zařídil si laboratoř v domě. A najednou se vynoří Leona, kde se vzala, tu se vzala. Zvláštní jméno, Chameleona…“ Vyčkával.

„To byl rozmar jejího otce, milovníka plazů,“ řekl Hubert ještě poměrně klidně. „Teď jí říkám Chamé. Stala se z ní hodná troska. Dobrotivý kus hadru. Ach Bože!“ A pak se z Huberta začala řinout peřej slov, podobná proudu hnisu z prořízntého vředu.

„Chameleona… byla těžký psychotik, vražedný maniak. Nemohla to ovládnout. Potom přicházela, plakala a všechno mi vyprávěla. Psychiatři… prostě nic nedokázali. Moje žena sbírala zbraně, milovala je. Já mám zase sbírku středověkých knih, alchymie a tak podobně. Jednou jsem ve sbírce narazil na návod k vymítání zlých duchů z posedlých. V té době už jsem pracoval doma, musel jsem ji hlídat. A ona alespoň chytala a zabíjela vše živé, co se objevilo na zahradě. Napadlo mě; že je také posedlá. Musel jsem to zkusit, chápete, když nic nepomáhalo. Chtěl jsem mít aspoň chvíli naděje…“

„Co to povídáte?“ zeptal se pomalu Ruben. „Chcete snad tvrdit, že to středověké kouzlo účinkovalo? Že Leona je ten

zlý duch, který posedl vaší manželku? Že jste dal každé z nich polovinu jména?“

„Leona a Chamé,“ přikývl Hubert. „Přečetl jsem potom pár dalších věcí o vyhánění zlých duchů. Ve středověku prý lidé, ze kterých byli duchové vyháněni, zvraceli všelijaké ježaté, ale živé koule, nebo dokonce čertíky. On duch vždycky potřebuje nějaký hmotný nosič, víte? Později jsem přišel na to, že zmizela panenka Barbie, kterou měla moje žena od dětství. Pane, jenže já vlastně nic nevím, já se jen domýšlím!“

„Chápu,“ přikývl poručík. „A jak to vlastně bylo?“

„Vlastně – nesmírně jednoduché. Odříkal jsem příslušné formulky v děsné středověké latině, v patřičných místech jsem kropil svěcenou vodou, kterou jsem nabral z kropenky v blízkém kostele, a vůbec jsem nevěřil, že se něco stane. Najednou vedle sebe ležely dvě ženy, obě v bezvědomí. Vypadaly jako sestry, Chameleona byla typ sladké panenky. Po dvou dnech se probrala Chamé. Hodná Chamé, šedivá a ubohá, povadlá a povislá, hodná, ale podobná kusu hadru. Spolu s patologickou krutostí si ta druhá vzala všechen švih, temperament, všechno, co nějak souvisí s agresivitou, ale i ctižádostí. Zůstalo jen krystalicky čisté dobro, neschopné samostatného života. Rozdělil jsem jejich jméno. Před tím mou ženu dobře vystihovalo v její proměnlivosti, teď jeho druhá část vystihuje Leonu s její psychikou šelmy. Leona byla v bezvědomí o něco déle, dost na to, abych začal chápat, co se stalo. Chamé s hrůzou utekla od své zamilované sbírky zbraní, raději vůbec nevycházela na zahradu, aby nezašlápla nějakého mravenečka. Uklidnila se, když zjistila, že

mravenci to obvykle přežijí nepoškození. Potom začala zachraňovat toulavé psy a kočky, často nemocné a prašivé. Prostudoval jsem pár jiných manuskriptů o vymítání zlých duchů…“

„To jste měl udělat před pokusem,“ zabručel Ruben, ale pak řekl:

„Mluvím nesmysly, určitě bych to také neudělal.“

„Pár věcí jsem pochopil. Ty dvě jsou na sobě závislé, jsou něco jako dvě hemisféry téhož mozku, a mělo by existovat něco třetího, co magicky symbolizuje můstek mezi oběma – dušemi?“

„Musel jste tušit, co je Leona. A přece jste jí umožnil volný pohyb.“

„Leonu není možné držet v domě, je to živel. A chtěl jsem jí dát možnost, aby vyzrála, vyspěla… Musel jsem se starat o Chamé, živit jí kapačkou. Bylo toho na jednoho člověka příliš. Co vy na to jako policista?“

„Vůbec nic. Nevytvořil jste jí záměrně. Mimochodem, je mi záhadou, jak má vůbec udělané zažívací ústrojí.“

Hubert se otřásl a Ruben raději pokračoval.

„Vy jste ji svými středověkými magickými kejkly napomohl k tomu, aby ona stvořila sama sebe. Je to neuvěřitelné, ale zapadá to do sebe, vysvětluje to všechno. Co bych na vás našel? Nanejvýš nedbalost a při všech polehčujících okolnostech, při tom, že se musíte starat o Chamé, byste dostal nanejvýš podmíněný trest. Pokud jde o Leonu, možná by přicházelo v úvahu propadnutí věci, a ona není věc. S ohledem na Chamé by ji někam zavřeli, nechali

živořit. To ne, to nemohu připustit. Já jsem totiž také umělý.“

„Mě je srdečně jedno,“ povzdechl si Hubert, „že jste umělý i že jste policista. Já jsem zase mikrobiolog. Jenže, co budeme dělat?“

„Měl byste mi tykat, když víte, že jsem umělý,“ připomněl Ruben.

„Houbeles. Ledaže byste i vy chtěl tykat mně. To zase ale vy umělí nesmíte. Takže zůstaneme při vykání. Jenže…“

„Já vím.“ řekl poručík. „Co budeme dělat. Nevím. Ona je tak živá, aktivní… Stala se předmětem zbožňování Uuhů…“

„Jak to víte?“

„Zaujala mě. V autě jsem jí nenápadně přilepil štěnici. Od té chvíle vím, co se kolem ní děje, aspoň zvuky. Policejní rutina.“ Raději pomlčel o zabitém chlapci. „Poslyšte, neuměl byste ty dvě zase spojit?“

Hubert zavrtěl hlavou.

„Středověké knihy se zabývají jen vyháněním zlých duchů. Nemám představu jak ten proces obrátit.“

U zahradní branky zastavilo auto. Vystoupila Leona s košíkem v ruce.

„Měl bych zmizet,“ řekl Ruben. „Pokusím se něco vymyslet. Člověče, v takovém pekle přece nemůžete žít.“

Hubert se trpce usmál. „A v čem jsem asi žil předtím?“

Leona zašla do domu.

„Něco vymyslím,“ řekl pevně poručík a rychle vyskočil oknem. Hubert vyšel vstříc Leoně.

„Co je to?“ zeptal se udiveně, když viděl slepici v košíku.

„To je to třetí, chybějící, co musím najít sama. Mluvil jsi o tom.“ Slepice spokojeně seděla ve svém košíku. Leona s Hubertem zašli do Leonina pokoje. Leona položila košík na zem a usadila se v křesle. Hubert si prohlížel její uuhovský oblek, ale nic neřekl.

„Jela jsem autem,“ oznámila spokojené Leona.

„Ano,“ přikývl Hubert. „Zabila jsi někoho?“

„Ne,“ odpověděla. Dítě v parku patřilo včerejšku, už na něj zapomněla. „Jednoho zabila ona,“ ukázala na slepici. „Myslím, že z hlediska slepic si to, co mu udělala, víc než zasloužil. A víš, co si ještě myslím?“ V očích jí nebezpečně zablýsklo. „Že každý člověk z nějakého hlediska zasluhuje smrt.“

„Opravdu tě to baví,“ zeptal se Hubert jemně, „pořád jen zabíjet? Jednou někdo zabije tebe.“

Slepice se zavrtala hlouběji do košíku. Vyzařovala z ní spokojenost, že nemusí košík sdílet natlačená na několik dalších slepic. Oči jí vylezly z důlků, jemně kvokla a vyskočila z košíku. Na svých přerostlých spárech nemohla stát. Okamžitě upadla. Leona však nějakým způsobem pochopila, co slepice hledá. Všimla si vajíčka, které zůstalo v košíku. Zašla do kuchyňky, natočila vodu do hlubokého talíře a postavila ho vedle slepice, která se namáhavě postavila a ošplíchla si zadek. Spokojeně kvokla, a Leona sáhla po vajíčku. V tu chvíli slepice zamávala křídly, a těžce, ale s divokým kdákáním vylétla proti Leoninu obličeji. Strašný, ocelově se lesknoucí zobák mířil přímo proti očím.

Hubert vykřikl, ale to už Leona, hbitá šelma s postřehem leoparda, uskočila až na druhý konec pokoje.

Slepice vrazila do stolu a s jakousi neohrabanou jistotou vlétla zpět do košíku. Proklovla vejce, vysála obsah a nakonec spokojeně sezobala skořápku. Vítězoslavně se podívala na Leonu.

Ta stála na druhém konci místnosti. Bylo nepředstavitelné, že ta koncentrace krutosti a divokosti se může něčeho bát. A přece, teď se bála. Hubert si povzdechl, vytáhl nenápadný polštářek a přitiskl ho k žíle na zápěstí. Leona ho se zájmem pozorovala.

„Všichni lidé berou drogy?“ zeptala se. „Kazí to krev.“

Hubert přikývl.

„Každý kromě umělých. Život je závodní dráha a nikdo nemá slitování s tím, kdo nedoběhne.“

Leona se ušklíbla.

„Proč se mezi sebou nepozabíjíte rovnou?“ zeptala se. „Na co si hrajete?“ Vzala košík se slepicí a odcházela.

„Až budeš chtít auto,“ řekl Hubert, „nemusíš si ho půjčovat. Dvě stojí v garáži a Chamé už asi jezdit nebude.“

X

Zatím, co Leona vykrvovala hejno jatečních bažantů – příchuť divočiny jí chutnala – řezník prohlížel slepici spáry.

„Pojďte ji podržet, kouká po mně nějak divoce," řekl nakonec. Vzal rašpli a s překvapivým citem přibrušoval slepici jeden spár za druhým. Když skončil, uložil slepici do košíku. „Nenechte ji aspoň do zítřka chodit, než se ji to zhojí," řekl. Slepice spokojeně kvokla.

„Noviny jsou plné zpráv o záhadných vraždách ve městě," řekl. „Ty vraždy mají jedno společné. Velkou ztrátu krve u obětí. Ten vrah jste vy."

Leona mlčela.

„Měl jsem, když jsem se učil řezníkem, pár spolužáků, kteří měli stejnou vášeň pro krev a zabíjení jako vy. Poslyšte, skutečně musíte zabíjet tak divoce, neorganizovaně? Žádné zvíře, ani ty nejhroznější šelmy, neloví svůj vlastní druh. Proč se nedáte k policii? Kdyby se o vás doslechli desperáti, mazali by z tohoto města, a spousta lidí i uměláků by si oddechla. Nebo proč k sakru nechcete pracovat se mnou? Proč se nedáte k armádě? Proč nejdete lovit zvěř do džungle?

Na Ukrajině se přemnožili vlci, za každého zabitého se vyplácí odměna!“

Leona se na něj podívala.

„Dřív jsem nevěděla, že se dá zabíjet ještě něco jiného než lidé,“ řekla. „Ale už mě to také napadlo. Díky za typy.“

„Máte v sobě přes všechnu umělost, která z vás čiší na první pohled, něco proklatě lidského. Kdyby bylo zle, kdybyste nevěděla, kudy kam, přijďte. Něco vymyslíme.“

Leona si uvědomila, že si s Rubenem nedomluvila, kdy mu vrátí auto. Zastavila proto na místě, kde se sešli, a čekala. Seděla, dívala se před sebe, sledovala lidi, kteří chodili kolem, a najednou věděla, že je nesmírně unavená. Lov lidí…? Bylo to jako porážet ovce.

Ruben se objevil, ani to nepostřehla. Ve skutečnosti si i on uvědomil, že se nedomluvili na vrácení vozu a prostě se chodil každou hodinu podívat tam, kde jí vůz předal.

Leona mu podala klíče a vystoupila z vozu. Neřekla vůbec nic, jen vzala košík se slepicí a zašla do aleje. Poručík se za ní udiveně díval. Přes všechnu krásu a dokonalost na ní najednou bylo něco smutného, dojímavého, zlomeného, vyhořelého.

Šla temnou alejí, když se před ní objevila postava desperáta.

„Stát,“ řekl. Leona uchopila nůž, ale zastavila se a vyčkávala.

„Musím tě zabít,“ zasyčel desperát. To už mohl mít za sebou, kdyby si nechal ty řeči, napadlo Leonu, ale nepohnula se. „Můj parťák je mrtvej a parta, když se dozvěděla, jak jsi ho zlikvidovala a o tom, co bylo na tancovačce Uuhů, zdrhla

z města. Já taky zdrhám, ale musím tě zabít a ty mi to musíš napřed odpustit."

„Víš," řekla pomalu Leona, „že je mi celkem jedno, co se mnou uděláš?" Ale slepic i to zřejmě jedno nebylo. Vylétla prudce z košíku a svými čerstvě přibroušenými drápy se zaryla desperátovi přímo do očí. Tloukla ho křídly do hlavy, desperát ji v pudu sebezáchovy uchopil a zmáčknul jí hrudník, ale to už se Leonin nůž neomylně zabodl do jeho srdce.

Vyvalil se proud krve, na hony páchnoucí drogami. Leona nad ním chvíli stála, potom zavrtěla hlavou. Zatímco slepice několikrát klovla do desperátových očí, Leona pečlivě čistila nůž o cáry, do kterých byl oblečen.

Slepice vlétla zpátky do košíku a dvakrát spokojeně kvokla.

XI

Hubert na ní čekal v jejím pokoji, tentokrát i s Chamé. Leona odložila košík se slepicí a lehla si. Najednou měla pocit únavy.

„Proč jsem vůbec tady?“ zeptala se.

„Náhodou,“ povzdechl si Hubert, „ale to se víceméně vztahuje na nás všechny.“

„Na vás lidi,“ namítla Leona, „ne na nás umělé. Řekni mi pravdu.“

A Hubert jí všechno řekl. Chamé ho udiveně sledovala, do té chvíle o tom nic nevěděla. Potom se dala do pláče. Leona ani Hubert si toho nevšímali. Leonu pláč jen dráždil a Hubert už vůči Chaméiným slzavým scénám otupěl.

„Magie, kouzla, duchové, svěcená voda,“ podivila se Leona, když ho vyslechla. „A já jako výsledek. Chtěla jsem ti říct, že jsem se tě o život neprosila, ale tohle jsem nečekala.“

„Musíš to napravit,“ řekla Chamé ctnostně. „Musíš uvést věci do původního stavu.“

„Chamé,“ řekl Hubert. „Proboha tě prosím, mlč!“

„Raději ji hlídej," odpověděla Chamé. „Třeba spáchá sebevraždu, jen aby mě zabila, jak je zlá."

Leona se po ní znechuceně podívala.

„To je nápad," řekla. „Jenomže nevím jak. My umělí nějak těžko umíráme. Ovšem." podívala se na slepici, „tihle ptáci myslím dlouhověkostí nevynikají." Potom zavřela oči.

Ležela bez hnutí, celou neděli. Nevnímala, že Hubert chodí krmit slepici, že slepice snesla další vajíčko, a zase ho sežrala.

I Chamé ležela bez hnutí, jenže té musel Hubert dávat infusi a přebalovat ji jako miminko… Chvílemi měl chuť vzít jeden ze sbírky jejích nožů a podříznout jí krk. Docela se v těch okamžicích dokázal vžít do Leoniny vášně pro zabíjení.

Nadcházel večer, když u dveří zazněl zvonek. Zahradní brankou přicházel Ruben. Hubert, s váčky pod očima a zarudlými víčky, mu vyšel vstříc.

„Leona zabila dalšího desperáta," oznámil mu poručík. „Kde je?"

„Leží. Chamé také. Obě jsou v šoku. Už všechno vědí. Poručíku, co mám dělat?"

„Já, umělý, mám radit vám, člověku?"

„Vy alespoň všechno víte a chováte se jako přítel. Kašlu na to, z jakého jste materiálu." Ruben se pokusil zatvářit tvrdě, ale nebylo to příliš přesvědčivé.

„Vaše problémy nezačaly včera, dnes, ani předevčírem. Začaly tenkrát, když jste se oženil s Chameleonou. Musel jste přece vědět, že není normální."

Hubert zavrtěl hlavou.

„Ne? Nechce se mi tomu věřit. Třeba vám to nějakým způsobem vyhovovalo. Ale dejme tomu, že jste to nevěděl. Co vám bránilo se rozvést, když jste to objevil, místo středověkých čar a kouzel?“

„Nevím, jestli to pochopíte,“ odpověděl Hubert. „Já ji prostě miloval. S nikým jiným jsem nemohl být šťasten.“

„Ne, máte pravdu. Některé věci nepochopím, co živ budu a já mohu žít tak dlouho, jak dlouho svítí slunce. Vy lidé si myslíte, že žijete jen proto, abyste byli šťastní. Co to vlastně je, to vaše štěstí? K čemu je to dobré?“

„A proč, že jste na světě vy, uměláci,“ odsekl Hubert, který rozhodně nebyl schopen řešit těžké filozofické otázky. Ruben usedl vedle něho na schody.

„Pro umělé je život jednodušší. Vždycky byly vytvořeni k nějakému určitému účelu. Dokonce i Leona, která vznikla neuvěřitelnou shodou náhod, je k něčemu, i když je to zabíjení. Jsou ale umělí, kteří z mnoha různých příčin nežijí mezi lidmi. Získali jeden ostrov. Lidé tam nejsou, ale je tam spousta zvířat. Různých, i šelem. Umělí je nezabíjejí, nemají proč a neumějí zabíjet a zvěř se přemnožila. Leonu by tam potřebovali a já bych odjel s ní. Co tomu říkáte?“

„Já?“ podivil se Hubert. „Byla vždy svobodná. Nikdy jsem si na ni nedělal žádné nároky. Záleží jen na ní.“

„Půjdeme se jí zeptat,“ navrhl poručík.

Když přišli do Leonina pokoje, naskytlo se jim neobvyklé divadlo. Leona, Chamé i slepice seděly a mlčky se po sobě dívaly. Nepůsobilo to právě jako přátelské posezení.

Hubert si oddychl, když viděl, že Leona vstala.

„Ty?“ podivila se Leona, když viděla Rubena. „Jde po mně policie? Poslyš, musela jsem zabít jednoho desperáta, ale bylo to v sebeobraně. Zabíjet lidi už mě nebaví. Páchnou, kazí si krev drogami… Asi se rozjedu na Ukrajinu lovit vlky.“

„Teď byste se měl pokusit je znovu spojit,“ obrátil se poručík na Huberta.

„Už jsem vám to vysvětlil, že to prostě neumím!“ vykřikl zoufale Hubert, zatímco obě ženy vyskočily, podívaly se na sebe a současně zvolaly:

„Ne!“

„Dobře, dobře,“ řekl chlácholivě poručík. „Leono, měl bych pro tebe jiný návrh. Něco podobného, jako máš v úmyslu sama a nemusela by ses specializovat na vlky. Ale musíš se rozhodnout rychle, loď nejezdí právě nejčastěji.“ Vylíčil jí ostrov umělých.

„Pojedu s tebou,“ řekl nakonec. „Tady jsem skončil. Tví přátelé Uuhové se bez tebe jistě obejdou.“

„Jsi nějak dobře informovaný,“ ušklíbla se Leona. „Víš to jistě?“

„Ovšem, znám je. Postaví si oltáříčky, do nich nastrkají panenky Barbie a založí si novou církev.“

Slepice začala kdákat. Leona sáhla po vajíčku. Slepici, která proti ní vyletěla, nedbalým gestem ruky odpálila jako míč. Byla prostě připravená. Naklepla vajíčko, na kterém se objevily typické praskliny podobné bleskům a vypila je.

„Měla jsem hlad,“ řekla. „Tu tvou nabídku…“ Poslední slova už nestačila vyslovit. Začala se bortit, ztrácet barvu i

pevnost. Nemohla se hýbat, nemohla mluvit, ale pořád žila, pořád viděla a vnímala.

„Leono!“ vykřikl Ruben, ale mohl jen stát a dívat se.

Hubert se vrhl k Chamé, která se zazmítala v křečích a potom upadla do bezvědomí. Slepice, která ječela, zmítala se a tloukla křídly, si nikdo nevšímal.

A Leona mizela. Rozpouštěla se před očima jako sníh, až po ní zbyla jen loužička vody.

Hubert zíral na Chamé. Smrt dodala pevnost jejím uvolněným rysům a podivně jí vrátila její bývalou krásu. Podoba s Leonou náhle bila do očí.

„Říkal jste, že tu máte laboratoř,“ řekl Ruben. Hubert jen nepřítomně přikývl.

„Výborně,“ poručík se ujal vedení. Byla to ostatně jediná možnost, jak dostat Huberta z šoku, okamžitě ho zaměstnat. „Tak přineste zkumavky, naberte vzorky té tekutiny, já vezmu slepici a skořápky z toho vejce a podíváme se, co se vlastně přihodilo.“

Hubert se podřídil tomu naléhavému, velitelskému hlasu.

Zavedl Rubena do podzemí, kde měl kromě sbírek, střelnice a knihovny i laboratoř. Ještě se celý třásl, když připravoval reagencie a mikroskop, ale už poměrně pevným hlasem se zeptal:

„Co mám hledat? Nějaký jed?“

„O tom pochybuju,“ řekl Ruben. „Stalo se to, když vypila to vajíčko. Hledejte bakterie žijící ve vajíčkách.“

„Začala být jiná, smutná a skleslá, už když přinesla tu slepici," upozornil Hubert. „Nějaká bakterie se v ní mohla rozmnožit nad únosnou míru. Postupně."

„Nebo virus," podotkl Ruben. Šikovně asistoval Hubertovi, když manipuloval se vzorky a zkoumal je. Nakonec Hubert ukázal poručíkovi v mikroskopu vzorek tekutiny, která zbyla po Leoně.

„Mohlo by to být tohle, předběžně?" řekl už zcela profesionálním tónem. „Je to ve vajíčku, v tekutině i ve vzorcích slepičího masa. Parasalmonela."

„Neznám," řekl poručík.

„Ovšem, že ne," odpověděl Hubert. Mluvil čím dál tím rychleji a křečovitěji, bylo vidět, že šok se vrací. „Není důvod, proč byste o ní měl něco vědět. Je to dost speciální záležitost. Mutace pravé salmonely, která se objevila, když bylo zavedené povinné očkování slepic proti salmonelose. Je nepatogenní, slepicím neškodí…"

Klesl do židle.

„Některé druhy umělých hmot se vyrábějí z kaseinu. A kasein je i ve vejcích. Musíte zjistit, z jaké umělé hmoty se vyrábějí Barbie."

„Proč?" zeptal se Hubert s hlavou v dlaních.

„Člověče," Ruben s ním energicky zatřásl, aby ho probral z letargie. „Víte, jakému objevu jste na stopě? Na našich skládkách se válí tuny umělých hmot, a dost jich bude vyrobeno na bázi kaseinu. Když je dokážete zlikvidovat, když si s tím dáte trochu práce, bude to objev na Nobelovu cenu!"

„Na Nobelovu cenu," řekl Hubert trpce. Pak se podíval na Rubena. „A co když to zlikviduje vás umělé?"

„My jsme z jiných hmot," odpověděl Ruben. „To jen Leona…" odmlčel se. Hubert složil hlavu do dlaní. „No tak přestaňte. Žil jste v pekle a dostal jste se z něho. Po Leoně… není ani stopa…"

„A moje žena je mrtvá." zavrčel Hubert. „Nobelova cena! Nějaké citečky, to pro vás nic neznamená?"

Ruben se posadil, ale nic neřekl. Mlčení trvalo dlouho. Potom Hubert zvedl hlavu.

„Kus pravdy máte." řekl. „Já už si nějak poradím. A co vy? Vypravíte se na ten váš ostrov i bez Leony?"

Poručík beze slova přikývl.

„Nechci se vnucovat." říkal pomalu Hubert. „Ale chci se zeptat, nevadilo by vám, kdybych se s vámi přišel rozloučit?"

Šedovlasý umělý muž se dlouho díval na prošedivělého muže – člověka, než odpověděl:

„Ne. Nebude mi to vadit." Znovu se odmlčel. „Přijďte, budu rád."

AVALON

zásilková služba a distribuce knih Lipová 37 415 01
Teplice tel. 0417 / 24 279

NABÍZÍ
knihy k okamžitému dodání:

L. Simajchl: LÁSKA POD LUPOU	23,–	Kčs
J. Suchý: LIDOVÉ LÉČITELSTVÍ	109,–	Kčs
ČÍNSKÁ KUCHYNĚ	49,–	Kčs
ITALSKÁ KUCHYNĚ	59,–	Kčs
Z. Hanka, J. Kuchař: LÉČITELÉ, JAK JE NEZNÁTE	49,–	Kčs
L. Letošníková: ZBRANĚ, ŠERM A MEČÍŘI	29,–	Kčs
K. Půhony: KONZERVACE A UKLÁDÁNÍ POTRAVIN	40,–	Kčs
RUKOVĚŤ ZAHRÁDKÁŘE 1991-1992	49,–	Kčs
J. Suchý: VĚTŠÍ LEXIKON PRO ZAMILOVANÉ	24,–	Kčs
O. Suchý: TO JE ALE MYŠMAŠ	24,–	Kčs
M. Švandrlík: SEXBOMBA	49,–	Kčs
W. Miller: PREZYDENT KROKADÝLU	15,–	Kčs
Saki: LÉČBA NEKLIDEM	28,–	Kčs
J. Updike: KRÁLÍK JE BOHATÝ	36,–	Kčs
V. Stýblová: MNE SOUDILA NOC. SKALPEL, PROSÍM	29,–	Kčs
F. Moravec: ŠPION. JEMUŽ NEVĚŘILI	40,–	Kčs
L. Mňačko: JAK CHUTNÁ MOC	25,–	Kčs
Pchu-i: BYL JSEM POSLEDNÍM CÍSAŘEM ČÍNSKÝM	43,–	Kčs
F. Kafka: DOPISY RODIČŮM	49,–	Kčs
M. Šmíd: DVA KROKY OD VRCHOLU	124,–	Kčs
B. Hrabal: NĚŽNÝ BARBAR	35,–	Kčs
B. Hrabal: MĚSTEČKO, KDE SE ZASTAVIL ČAS	41,–	Kčs
Golon: ANGELIKA (2 díly)	110,–	Kčs
R. Merle: MUŽI POD OCHRANOU	45,–	Kčs
H. Vavris: F LELÍČEK VE SLUŽBÁCH S. HOLMESE	22,–	Kčs

V. Hanze: ZRYCHLENÝ TEP DĚJIN	56,–	Kčs
J. Clavell ŠÓGUN (1. díl)	75,–	Kčs
A. Rutinová: GABRA A MALINKA (5 a 6. díl)	54,–	Kčs
M. Twain: DOBRODRUŽSTVÍ H. FINNA	32,–	Kčs
M. Halousková: PERNÍKOVÁ CHALOUPKA	59,–	Kčs
DRAČÍ DOUPĚ (hra fantasy, 1. díl pro začátečníky)	48,–	Kčs
DRAČÍ DOUPĚ (hra fantasy, 2. díl pro pokročilé)	58,–	Kčs
NĚMECKY PŘÍMOU METODOU (3 díly)	45,–	Kčs
kazeta	124,–	Kčs
ANGLICKY PŘÍMOU METODOU (3 díly)	45,–	Kčs
E. Cayce: SPÍCÍ PROROK	48,–	Kčs
E. Cayce: LIDOVÝ LÉČITEL	48,–	Kčs
E. Cayce: POTRAVINY JAKO LÉK	48,–	Kčs
E. Cayce: EDGAR CAYCE HOVOŘÍ	48,–	Kčs
MATKA VŠECH NÁRODŮ – ZJEVENÍ PANNY MARIE	48,–	Kčs
JÓGA, MLÁDÍ A LÁSKA	48,–	Kčs

Knihy, které právě vycházejí:

D. Camiege: JAK ZÍSKÁVAT PŘÁTELE A PŮSOBIT NA LIDI	35,–	Kčs
D. Carniege: JAK SE ZBAVIT OBAV A ZAČÍT ŽÍT	35,–	Kčs

Louis L'Amour: HONDO (western)	33,–	Kčs
Louis L'Amour: STŘELCI Z ÚDOLÍ BOROVIC (western)	33,–	Kčs
M. C Barnes: KRÁLOVNA BEZ KORUNY (hist. román)	50,–	Kčs
M. Curcio: PARAPSYCHOLOGIE OD A DO Z (hologram na obálce)	45,–	Kčs
E. van Lustbader: NINDŽA (kung-fu román)	60,–	Kčs
B. de Angelis: TAJEMSTVÍ MUŽŮ, KTERÉ BY KAŽDÁ ŽENA MELA ZNÁT	50,–	Kčs

Uvedené tituly lze objednat na dobírku nebo zakoupit na adrese:

AVALON, Lipová 37, 415 01 Teplice, tel. 047 / 24 279 **AVALON**, Březánská 388, 417 00 Bílina, tel. 047 / 925 232

Při objednávce nad 250,– Kčs neúčtujeme poštovné ani balné! Taktéž přijímáme objednávky na kterékoliv tituly. Stačí uvést autora, název knihy a nakladatelství.

Vaše přání splní:

AVALON